BĂRBAȚII ADUC NUMAI NECAZURI

de James Patrick Kelly

1.

Mi-am privit celularul, în speranța că-l voi face să sune. Făcusem acelaşi lucru şi cu uşa, dar nimeni nu se încumetase să o deschidă. Aş fi putut lucra la cazul Rashmi Jones; sau aş fi putut şterge praful în birou. Hotărât lucru, ar cam fi fost cazul. Sau, şi mai bine, aş fi putut ține o mică şedință cu Johnny Walker, care, chiar în dimineața aceea, îşi deschisese o filială în sertarul de jos de la masa mea de lucru. în loc de toate astea, am decis să deschid fereastra. Cine ştie, poate un porumbel călător avea să-mi aducă un caz nou. Sau poate avea să sosească ceva învelit într-o cărămidă.

Trei etaje mai jos, Market Street era la fel de pustie ca şi restul oraşului. Pe stradă nu se zăreau decât vreo două femei obosite, purtând espadrile, şi o bunicuță, învelită într-o părură şi cu sandale în picioare. Bătrâna şedea pe marginea trotuarului, în fața unei cafenele Starbucks, pustie şi aia, şi trăgea de coardele unei chitare pentru nişte mărunțiş, sau visând, cine ştie, să dea de vreun filantrop din iad. Cânta încet, abia auzit, dar vocea îi era dulce ca un compot de piersici. *Bărbatul meu, hai să-ți spun despre bărbatul meu.* Sărmana babă, mi-am zis. Nu mai există bărbați -nici al tău, nici alții.

Se opri din cântat în momentul în care un diavol zbură pe deasupra noastră, legănat, pentru ca apoi să aterizeze pe blocul alăturat. Până atunci, fusese o dimineață superbă de iunie, aerul puțin umed, amintind încă de primăvară, în oraşul nostru ofilit. Bunica se chinuia să nu adoarmă, sprijinindu-se de chitară. în cele din urmă se ridică, îşi strânse pătura mai bine în jurul umerilor şi o porni încet spre centru.

Celularul meu bipui în sfârşit, dar nu era decât Sharifa, viitoarea mea fostă iubită. Probabil că mă suna de la spital, pentru că purta un halat albastru deschis. Chiar şi de pe ecranul acela micuț mi-am putut da seama că plânsese.

– Bună, Fay. Mi-am muşcat buza.

– Vino acasă în seara asta, îmi spuse. Te rog.

– Nu ştiu ce înseamnă acasă.

– îmi pare rău pentru ce ți-am spus. îşi strânse brațele pe piept. E trupul tău, e viața ta.

O iubeam. Dar mă săturasem de toată povestea asta cu însămânțarea, cu avortul, mă săturasem de tot ce se întâmplase între noi în ultima săptămână. Nu am răspuns nimic.

Vocea ei veni ca sarea pe rană.

– încă nu ai făcut-o? întrebarea mă înfurie din nou. Era atât de ofensată, că nici nu putea spune lucrurilor pe nume.

– Stai să mă gândesc, dnă doctor, i-am zis. Mă întrebi dacă am fost „rasă" sau nu?

Fața i se strâmbă de durere.

– Nu începe.

– Dacă ai nevoie de mizerii, am zis, ai putea să mă angajezi să-mi fiu propria umbră. Şi aşa nu prea am de lucru.

– Dă-o pe glumă, ca de obicei...

– S-a făcut, doctore, am mai zis şi am închis. Deci viața mea nu stătea

prea bine - nu era ceva cu care să te lauzi la ştiri. Chiar şi cu fereastra deschisă, telefonul lui Sharifa îmi luase tot aerul. Mi-am spus că am nevoie de o cafea, deşi mi-ar fi prins mai bine, în acel moment, o mătuşă bogată, o vacanță în Fiji şi o iubită nouă. Am tras uşa după mine, am traversat holul şi tocmai mă pregăteam să chem liftul, când acesta s-a deschis chiar în fața mea. Din el au ieşit George, robotul care se ocupa cu întreținerea clădirii noastre şi un diavol - acelaşi care aterizase pe blocul alăturat. Cum nu mi-am închipuit că ar fi putut să mă caute pe mine, am dat să intru în lift. Diavolul venise probabil să o vadă pe Martha cea nebună, pentru vreo reducere de impozite sau să ia lecții de pian de la Abby, aflată şi ea pe acelaşi etaj cu noi. Bineînțeles, m-am înşelat, aşa cum alcoolicii se înşeală când îşi spun că se duc la bar pentru alunele gratuite.

– Bună, Fay, mă salută George. Acesta îşi punea mari speranțe că te va găsi la birou.

M-am holbat stupefiată la diavol. îi mai văzusem, bineînțeles, la televizor, pe cer şi o dată am văzut unul plimbându-se pe holurile Primăriei, dar până atunci nu mai stătusem față în față cu unul. Oricum, uram diavolii. Uşile liftului au tremurat şi începeau să se închidă. George îşi vârî brațul între ele şi le bloca.

– Crezi că îi poți acorda puțin din timpul tău? întrebă el.

Diavolul depăşea cu puțin un metru în înălțime. Fața avea culoarea unei pete de sânge uscat, iar burdihanul părea că sărută aerul, căci respira cu un sunet ciudat, umed. Aripile îi erau strânse în jurul corpului; membranele lor aveau un aspect ruginit şi transparent, prin care se zărea corpul slăbănog de după ele. Aproape că îmi puteam vedea fiecare trăsătură în ochii lui plați. Arătam de parcă fusesem lovită în cap de o duzină de cărămizi.

– E ceva în neregulă, Fay? întrebă George. Acela a fost momentul în care am hotărât că trebuie să-i demonstrez deşteptului ăla de robot că nici un extraterestru invincibil şi ucigaş în masă nu o poate intimida pe Fay Hardaway.

– Nu, am răspuns. Urmați-mă.

Dacă ar fi putut să ia loc pe scaune, biroul meu ar fi fost suficient de încăpător. Dar George mă anunță că diavolul trebuia să facă nişte manevre pentru a se simți confortabil. Am dat din cap, în timp ce m-am aşezat la birou, bucuroasă că puteam pune ceva distanță între mine şi ei. George trase ambele scaune în holul de la recepție. Diavolul îşi întinse aripile şi sări pe dulapul meu cu dosare, reuşind cu această ocazie să-mi răstoarne imprimanta de pe birou. Apoi rămase cocoțat acolo, sprijinindu-se de perete. George se retrase într-un colț şi îşi supse picioarele şi brațele, până ce nu mai rămaseră din el decât capul şi torsul colorat în albastru, la fel ca al celorlalți roboți. Diavolul mă privea fix, de parcă încerca să afle câte parale făceam. Mi-am instalat pe desktop trei noi iconițe: *Caz nou, Motor de căutare* şi *Buton de panică.*

– Îi permiți să vorbească în numele lui Seeren? spuse George. Seeren are o dorință arzătoare: şi anume, ar vrea să faci o anchetă pentru el.

Diavolii nu vorbeau niciodată cu noi şi nici nu ne explicau niciodată ce urmăreau prin acțiunile lor. Nimeni nu putea spune cum anume comunicau cu armata de roboți pe care o construiseră ca să ne cucerească.

Am intrat pe *Caz nou* şi luminița verde a clipit.

– Voi înregistra această conversație. Dacă decid să accept cazul, voi înregistra întreaga investigație.

– Un lucru bine gândit, Fay. Acesta vrea să ți se adreseze în legătură cu clienta ta, Rashmi Jones.

– Nu e clienta mea. Mi-a trebuit toată puterea de concentrare pentru a nu cădea de pe scaun. Ce-i cu ea?

– Seeren regretă foarte mult. Dar toată lumea e datoare cu o moarte.

Nu-mi plăcea că diavolul ştia totul despre Rashmi, mai ales faptul că murise. Corpul ei fusese găsit în Camera 103 de la Comfort Inn, acum douăsprezece ore.

– Poliția a preluat deja cazul, am zis, încercând să-mi ascund nemulțumirea din glas. Sau, mă rog, ce a mai rămas din el. Nu cred că vă pot ajuta cu ceva.

– Îmi permiți, Fay?

Iconița de pe ecran începuse deja să clipească. Am deschis-o şi am văzut o poză de-a lui Rashmi, în rochia fără mâneci în care murise. în păr purta o panglică albastră. Zâmbea, la fel de fericită şi lipsită de griji ca un copil în ultima zi de şcoală. Să-şi ia viața inhalând dintr-un tub cianură, părea ultimul lucru la care s-ar fi gândit. Se ținea de mână cu o brunetă îmbrăcată într-un costum bărbătesc în dungi, care purta o pălărie cu un voal fin ca mătasea. Cuplul ferchezuit se afla într-o grădină, sub un tufiş arcuit, plin de trandafiri roz. Femeile priveau amândouă în direcția camerei foto, ținute, probabil, de o a treia persoană. Mâna persoanei respective era elegantă şi fină; se vedea că nu spălase sau schimbase prea multe scutece la viața ei. Pe inelar se putea zări un inel mare, de argint, gravat cu câteva litere, scrise într-un stil elegant. Am dat zoom pe inel, dar, oricât m-am străduit, nu am reuşit să citesc ce scria.

L-am privit pe diavol, apoi pe George.

– Deci?

– Acesta te sfătuieşte să fii atentă mai degrabă la data când a fost făcută fotografia: 12 iunie, ora 2:52.

– Adică vrei să spui că a fost făcută ieri dupăamiaza?

Ceva nu se potrivea - sau se potrivea prea bine. Am aflat că Rashmi a mers ieri în centru să-şi cumpere pantofi, în jurul prânzului. La 11:46 şi-a cumpărat o pereche de Donya Durands, de treisprezece dolari. La 1:32 a plătit optzeci şi nouă de cenți pe o salată Waldorf şi un ceai cu gheață la Maison Diana. S-a cazat la Comfort Inn la 6:40. Nu a avut rezervare; probabil că a fost o decizie de moment. Recepționera mi-a spus că i s-a părut o femeie distrată. Acesta e exact cuvântul pe care 1-a folosit. Un cuvânt foarte precis, deşi puțin cam pretențios pentru o recepționera. Cine îşi cumpără pantofi scumpi în ziua în care s-a hotărât să se sinucidă? Desigur, cineva care e distrat. Mi-am privit din nou monitorul. Dar Rashmi Jones nu părea câtuşi de puțin distrată în poza de pe desk-top. Apoi am observat pantofii: erau marca Donya Durands.

– De unde ai făcut rost de poza asta? l-am întrebat pe diavol.

A privit prin mine de parcă aş fi fost o fereastră murdară.

Am încercat să aflu de la robot. Nu aş putea spune că George îmi plăcea în mod deosebit, dar fusese întotdeauna corect cu mine.

– Despre ce e vorba de fapt, George? Trebuie s-o găsesc pe gagică?

– Gagică?

– Mă refer la femeia care o ține de mână pe Rashmi.

– Seeren i-a spus acestuia de lângă mine tot ce trebuie despre Kate Vermeil, răspunse el. Această Kate Vermeil lucrează pe East Washington Avenue, la numărul 44 şi locuieşte pe Strada 12, la numărul 465, al doilea etaj, pe stânga.

Mi-a plăcut răspunsul lui; de fapt, mi-a plăcut chiar foarte mult. Mama lui Rashmi îmi spusese că fiica ei are o prietenă creştină, pe nume Kate, dar nu mi-a spus şi numele de familie şi nici nu mi-a dat adresa ei. M-am întors din nou spre diavol.

– Şi cum ai aflat toate astea?

Mi-a aruncat, încă o dată, aceeaşi privire goală.

– Aha, de la Seeren, am zis şi m-am ridicat de pe scaun. Mă tem că George te-a indus în eroare. Eu sunt doar un simplu detectiv particular. M-am ridicat în picioare, pentru a-i conduce afară. Biroul ghicitoarei e peste drum.

De data asta, George nu-mi mai ceru permisiunea. Desktopul bipăi din nou. Pe ecran mi-a apărut o iconiță nouă. Un transfer bancar, în valoare de o mie de dolari, m-a făcut să mă aşez la loc.

– Acesta e un avans cordial, îmi spuse George. După încheierea cu succes a anchetei, vei mai primi încă unul, de aceeaşi valoare.

în minte mi-au venit o mie de mese la restaurante cu fețe de masă în dungi. Sau o mie de sticle de whisky vechi.

– Acesta de lângă mine îți atrage atenția asupra mâinii persoanei care nu apare în fotografie, continuă robotul. Seeren îşi doreşte foarte mult să cunoască această persoană, în vederea unei discuții de afaceri cât mai fructuoase.

Toată treaba asta mirosea mai rău decât ghena de gunoi de la un fast food. în aşa zisa noastră economie, banii erau foarte puțini. Roboții se ocupau de toate, dar nu creau bogăție. Bănuiesc că se presupunea că noi ar fi trebuit să o facem, doar că nimeni nu ne prea încuraja în privința asta. în anumite părți ale oraşului, suma asta de bani îmi putea aduce o acuzație de corupție de tip I plus alte câteva acuzații mai mici, aşa ca să fie.

– E mult prea mult pentru valoarea mea, am zis. De o sută de ori mai mult. Dacă Seeren se aşteaptă să îi aduc brațul ataşat la mâna aceea, atunci a greşit adresa.

– Violența e deplorabilă, răspunse George. Singurul lucru pe care Seeren i-1 cere lui Fay e discreția absolută. Fără poliție, fără ştiri, dacă se poate, nici măcar un cuvânt.

– A, discreție, am zis şi am acceptat transferul. Pentru două miare, puteam fi la fel de discretă ca valetul reginei.

2.

Aş fi putut să iau un taxi, dar mai toate sunt conduse de roboți şi roboții nu ştiu să țină un secret. în plus, chiar dacă aveam o mie de dolari în bancă, mi-am spus că e mai bine să nu mă ating de ei o vreme. Până mă obişnuiam cu gândul. Aşa că am luat bicicleta şi am pornit spre Strada 12.

Pe la blocul cu numărul 400 am început să am dubii. Partea aia a oraşului fusese lovită în cap şi lăsată să sângereze. Casele de amanet erau închise şi ferestrele lor acoperite cu scânduri. La fel şi celelalte magazine sau birouri de la stradă. Erau mai mulți roboți decât femei aici şi mai mulți şobolani decât roboți.

Centrul de frumusețe Adagio se afla la numărul 465, pe Strada 12, într-o clădire de cărămidă, a cărei vitrină de la intrare era din sticlă securizată, atât de zgâriată că părea o perdea de ploaie. în spatele acesteia se zăreau câteva ghivece cu plante prăfuite. Ferestrele de la etajul al doilea erau acoperite cu cărămizi. Mi-am legat cu lanțul bicicleta de o maşină abandonată, mi-am pornit recorderul de la telefon şi am intrat.

Peretele din spatele recepției era alb, plin de poze cu o stațiune mediteraneeană. Pozele erau de proastă calitate şi nu arătau decât plaje goale. Un robot apăru pe uşa din spatele recepției şi veni la tejghea.

– Bună ziua, doamnă. Ne face o deosebită plăcere să vă urăm bun venit. Mă numesc...

– O caut pe Kate Vermeil. Nu-mi plăcea să-mi pierd vremea trăncănind cu roboții. E aici?

– Ne pare extrem de rău, dar nu mai lucrează aici.

– A lucrat aici? m-am mirat. Mie mi s-a spus că aici locuieşte.

– Ați fost informată greşit.

Pe uşă apăru o bunicuță, mergând greu, ajutân-du-se de o cârjă de metal. Purta o rochie galbenă înflorată, la fel de umflată ca un cort de circ, iar deasupra sânului stâng avea brodat cu albastru numele: *Noreen.* Fața îi era largă şi palidă ca un ou fiert, iar părul în dezordine era alb şi cârlionțat, în plus, avea cele mai mari mâini pe care le văzusem vreodată.

– Mă ocup eu de doamna, Barry. Tu mergi şi vezi ce e cu Helen Ritzi. îi mai pui un ac la doisprezece, apoi scazi temperatura până la 70 de grade.

Robotul se înclină politicos şi ne părăsi.

– Despre ce e vorba? mă întrebă. Cârja i se balansa periculos în momentul în care se sprijini cu cealaltă mână de tejghea.

Mi-am scos telefonul din geantă şi l-am deschis pentru a-i arăta autorizația de detectiv. O citi încet, strâmbă din nas şi mi-1 dădu înapoi.

– Voi, fătucile din ziua de azi, nu căutați decât muncile cele mai uşoare. De ce nu te ocupi cu ceva folositor?

– Cum ar fi? Să fac permanent? Să vopsesc unghii?

Femeia era de oțel: ironia mea trecu pe lângă ea ca gâscă prin apă.

– Dacă nimeni nu se ocupă cu munca reală, în curând roboții ne vor înlocui pe toate.

– Asta ar putea fi un lucru bun, am zis eu ca să nu tac, dar imediat ce am rostit vorbele mi-a părut rău. Generația mea o ducea cu mult mai bine decât o făcuse bătrâna din fața mea. Poate că, într-o zi, copiii noştri nu vor mai avea nevoie de roboți pentru a supraviețui.

Copiii noştri. Mi-am înghițit fierea şi am accesat fotografia pe care mi-o trimisese Seeren.

– O caut pe Kate Vermeil, am zis şi i-am înmânat pentru a doua oară telefonul.

Se uită scurt la poză, apoi îşi întoarse privirea spre mine.

– Ai nevoie de o manichiură.

– Aiurea.

– Eu trebuie să muncesc pentru a trăi, fătuco. Şi mă dor coapsele dacă stau prea mult în picioare, îmi arătă cu cârja uşa din spatele ei. Cum ai zis că te cheamă?

Masa pentru manichiură era uzată şi se afla într-un alcov decorat cu viță de vie din plastic, care nu reuşea să mascheze complet petele de mucegai de pe pereți. Noreen îşi frecă un deget de unghiile mele.

– Îți rozi unghiile sau le tai cu drujba? Mi-am dat seama că se aştepta să râd şi aşa am şi făcut.

– Cum să fie? Unghiile, vreau să zic. Pătrate, rotunde, ovale?

Pielea îi era uscată şi plină de pete galbene. Probabil că avea probleme cu ficatul.

– Habar n-am, am dat din umeri. A fost ideea ta. Noreen trase un scaun ajustabil, pe care îl fixă

foarte jos, astfel încât fața ei era doar cu câțiva centimetri deasupra mâinilor mele. Pe masă erau o grămadă de castronaşe din oțel inoxidabil, un borcan de vaselină, o cutie rotundă cu sare, un alt castronaş plin cu pachețele de zahăr furate de la McDonald's şi un rezervor cu săpun lichid, începu să-mi pileascâ fiecare unghie, de la margine spre centru, de la stânga la dreapta şi înapoi. Nu spuse nimic o vreme şi am decis că e mai bine să nu forțez lucrurile.

– Kate a fost maseuza mea până săptămâna trecută, începu, în cele din urmă. Mi-a dat preavizul dintr-o dată şi m-a lăsat singură. A trebuit să-i preiau toate clientele. Eu, care de abia mă pot mişca. Uneori abia mă ridic din pat. De ce? A pățit ceva?

– Nu, din câte ştiu eu.

- Dar a dispărut.

Am dat din cap că nu.

– Nu ştiu unde este, dar asta nu înseamnă neapărat că a dispărut.

Noreen turnă apă caldă dintr-un ceainic electric într-unui din castronaşele de oțel inoxidabil, adăugă apă rece dintr-o cană, nişte săpun lichid şi amestecă totul timp de câteva secunde.

– Acum va trebui să-ți înmoi unghiile aici cinci minute. îmi făcu semn să-mi bag degetele în castronaş. Mă întorc imediat. Mă duc să mă asigur că Barry nu i-a ars de tot fața lui Helen Ritzi. Se ridică gemând.

– Aşteaptă, i-am spus. A zis de ce îşi dă demisia?

Noreen se întinse după cârjă.

– Nu se mai putea opri din vorbit. Ai fi putut crede că e prima care face aşa ceva.

– Ce anume? Bătrânica râse.

– Halal detectiv mai eşti, fătuco. Ieri trebuia să se mărite. Doar se vede şi din poza aia pe care mi-ai băgat-o în ochi.

Plecă târându-şi picioarele, cu pantofii ei albi, de asistentă medicală, înfingându-se în linoleumul murdar.

De undeva din centrul de frumusețe se auzi apoi vocea ei de bass şi vocea metalică a robotului. Aş fi vrut să-mi scot telefonul din geantă şi să înregistrez tot, dar mi-am ținut mâinile în apă. în plus, privisem şi eu poza suficient pentru a putea să-mi dau seama că era vorba de o nuntă. Mâna pe care se afla inelul era, cel mai probabil, a preotesei creştine. Ar mai fi trebuit

să fi asistat la ceremonie un martor şi un fotograf, deşi, la o adică, puteau fi una şi aceeaşi persoană. Desigur, nu dădusem, în cele două zile de când mă ocupam de dispariția lui Rashmi Jones, de niciunul dintre ei. Bătrâna avusese dreptate: halal detectiv. Probabil că nici mama lui Rashmi nu ştia nimic despre nuntă. Căci nu ar fi avut niciun sens să mă angajeze s-o caut şi să nu-mi spună ceva atât de important.

– Jur pe ce vrei tu, începu Noreen, sprijinindu-se cu greutate pe cârjă, robotul ăla e ceva de speriat. A venit de la Primărie acum o săptămână şi deja ştie toate dedesubturile afacerii mele. Şi, totuşi, deşi sunt aşa de deştepți, cum se face că vorbesc atât de ciudat?

– Diavolii i-au conceput aşa: ca să ne înnebunească pe noi.

– Pentru asta nu era nevoie de roboți, fătuco. Se aşează din nou pe scaunul ei, deschise cinci pachețele de zahăr şi le goli conținutul în palmă. Apoi se întinse după cutia cu sare şi turnă cam aceeaşi cantitate peste zahăr. Stropi cu săpun peste amestec şi îşi frecă mâinile una de alta.

– Aş putea să cumpăr nişte cremă exfoliantă din aia scumpă, dar amestecul ăsta e la fel de bun. îmi făcu semn cu bărbia spre mâini. Scutură-le bine şi pune-le aici.

Am vrut să o întreb despre planurile de căsătorie ale lui Kate, dar, când mi-a luat mâinile într-ale ei, am uitat de toate. Nu mai simțisem niciodată ceva asemănător: mâncărimea iritantă de la început mi-a dispărut pe loc, la atingerea gentilă a degetelor ei înmuiate în săpun. Plăcere, dar şi durere în acelaşi timp - despre aşa ceva i-aş fi povestit cu siguranță Sharifei, dacă ne-am mai fi vorbit. Mâinile m-au furnicat încă o oră după aceea.

Noreen turnă un alt castron de apă, în care a trebuit să-mi clătesc degetele.

– De ce crezi că şi-a dat demisia Kate? Doar din cauza căsătoriei?

– Nu ştiu, probabil că a fost ceva în legătură cu biserica ei. Noreen îmi uscă degetele, apăsând uşor un prosop deasupra lor. Anul trecut, a devenit creştină. Poate că lui Iisus nu-i plac femeile măritate care fac masaje pe spate unor necunoscute. Sau poate că a fost însămânțată. Bătrâna râse amar. Toate pățesc aşa până la urmă.

Nu i-am răspuns.

– Mai povesteşte-mi despre Kate. Cum a fost să lucrezi cu ea?

– Se descurca destul de bine, ținând cont de felul în care se munceşte în zilele noastre. Noreen începu să-mi împungă bătăturile cu un beţigaş portocaliu. Venea, în general, la timp. Oricum, nu-mi permiteam să o chem decât de două ori pe săptămână. Nu se omora cu firea, dar ştia să respecte indicațiile. Problema e că niciodată nu s-a apropiat prea mult de cliente; se purta de parcă era în trecere pe aici. Era destul de reținută, de aceea mi-am şi dat seama că era foarte incitată de căsătorie. Că nu era în firea ei să vorbească atât de mult.

– De mireasă ți-a spus ceva?

– Da, o păpuşă indiancă - Rashy sau aşa ceva.

– Rashmi Jones.

Ea mă aprobă din cap.

– Nu am întâlnit-o niciodată.

– Crezi că Kate a făcut ceva şcoală?

– Probabil liceul, dar să fiu a naibii dacă ştiu unde. Nu mi s-a părut,

oricum, foarte învățată. Cu siguranță nu avea facultate. Deschise un sertar în care am putut zări o mulțime de sticluțe de ojă, colorate în toate culorile.

– Vrei să ți le vopsesc sau le las aşa?

– Fără ojă, mi-ar face rău la afaceri. Bătrâna zâmbi.

– Chiar, cum merg afacerile?

– Mi-ai spus că făcea masaje, am zis, unde a învățat asta?

– Nu te mişca. Noreen deschise o sticluță cu înălbitor de unghii: lichidul lăptos care se scurse pe periuța din mâna ei mirosea ca cel mai nenorocit lipici. Ăsta se usucă foarte rapid, începu să întindă chestia aia vâscoasă pe unghiile mele, cu mişcări scurte şi pricepute. Kate mi-a spus că maică-sa a învățat-o să facă masaj. A spus că, până să se închidă, a lucrat şi la centrul de sănătate Radisson.

– Mama ei are şi un nume?

– Mda. Noreen îşi muşca necontenit buza de jos, în timp ce lucra. Mama. Dă-mi şi mâna cealaltă.

Mi-am intins brațul.

– Deci unde a locuit Kate, dacă zici că nu stătea aici?

– Cine ştie? Trebuie să scrie în cererea de angajare. Rămase cu capul aplecat deasupra mâinilor mele până termină. Gata. Acum scutură-le puțin, aşa, e bine…

După câteva secunde, mi-am lăsat brațele jos. Ne-am privit intens una pe alta. Apoi, Noreen s-a ridicat greoi de pe scaun şi m-a condus înapoi la recepție.

– Manichiura costă optzeci de cenți, fătuco. îşi deschise computerul. Ai de gând să laşi bacşiş?

Am scos telefonul şi i-am trimis doi dolari în cont. Noreen deschise folderul de plăți, mârâi satisfăcută şi apoi deschise un alt folder.

– Aici scrie că a locuit pe East Washington Avenue, la numărul 44.

Aproape că am gemut.

– E ceva în neregulă?

– Adresa asta o ştiam deja.

– Ai şi numărul ei de telefon? E Kate@Wa-shington.03284.

– Nu, nu-l aveam, mulțumesc. Am pornit spre uşă, dar apoi m-am oprit. Nu ştiu de ce, dar am simțit nevoia să mai adaug ceva. Eu îi ajut pe oameni, Noreen. Sau, cel puțin, îmi dau toată silința. Munca mea e reală, e ceva ce roboții nu pot face.

Ea rămase nemişcată, fără să spună nimic, mângâindu-şi coapsa care o durea.

Mi-am desfăcut bicicleta, am pedalat preț de câteva blocuri şi apoi m-am oprit. Am format numărul lui Kate pe telefonul meu. Telefonul ei a răspuns după al şaselea apel. Nu avea poză la profil.

– Încă nu ați dat de Kate, dar s-ar putea ca norocul să vi se schimbe dacă lăsați un mesaj după bip. Vocea îi era joasă, puțin răguşită, ca şi cum se pregătea de culcare. Un truc destul de reuşit.

– Bună, Kate, am zis. Mă numesc Fay Hardaway şi sunt o prietenă de-a lui Rashmi Jones. M-a rugat să-ți transmit un mesaj în legătură cu ieri, aşa că te rog să mă suni la Fay@Market.03284. Desigur, nu mă aşteptam să-mi răspundă, dar încercarea moarte n-are.

Tocmai mă îndreptam spre East Washington Avenue, numărul 44,

când mi-a sunat telefonul. Era mama lui Rashmi Jones, Najma, care mă privea de pe ecran cu nişte ochi la fel de adânci ca marea.

– Poliția a fost pe la mine, m-a informat. Au spus că trebuia să iei cu legătura cu ei. Vor să vorbească din nou cu tine.

Normal că vroiau. Căci îi sunasem pe ei mai întâi, înainte s-o sun pe mamă. Nu poți să-i spui unei mame că fiica ei e moartă şi apoi să-i ceri să se prefacă surprinsă când vine Poliția.

– Eu am lucrat pentru tine, nu pentru ei.

– Trebuie să ne vedem.

– Am înțeles.

– Te-am angajat să-mi găseşti fiica.

– Asta am şi făcut, am zis. De două ori. După care mi-a părut rău.

Ea clipi nedumerită. I-am auzit vocea tremu-rândă.

– Vreau să ştiu totul. Vreau să ştiu tot ce ai aflat.

– Am început deja raportul. Lasă-mă să-1 termin şi am să ți—1 aduc mai târziu ...

– Nu, adu-mi-1 acum. Sunt la şcoală. Prânzul începe la unsprezece şi un sfert şi până la doisprezece şi un sfert sunt mai liberă. Apoi îmi închise.

Nu aveam de ce să mă simt vinovată şi, totuşi, de ce eram atât de hotărâtă să intru în gura lupului şi să caut acul în carul cu fân? Pentru că o mamă credea că nu lucrasem îndeajuns de repede sau de inteligent pentru a-i salva fiica? Cineva trebuia să le reamintească clienților mei că eu nu reparam obiectele pierdute, ci că treaba mea era doar să le găsesc. Dar acel cineva nu aveam să fiu chiar eu. Planul meu era simplu: urma să mă duc la şcoală şi să o las să urle sau să-mi plângă pe umăr. Aşa ceva puteam duce. Mâncasem filme vechi cu Bogart la micul dejun şi scuipasem gloanțe, dacă înțelegeți ce vreau să zic. Şi, la sfârşitul acestei zile de rahat, puteam să uit că existase vreodată Najma Jones, pentru că acum n-o mai aveam pe Sharifa să-mi repete la nesfârşit cât de mult mă costa slujba pe care mi-am ales-o. Am scos telefonul, m-am conectat la computerul de la birou şi am downloadat tot dosarul Jones. Apoi, am urcat pe bicicletă şi am pornit din nou la drum.

Najma Jones mă contactase cu trei zile în urmă, lăsându-mi un mesaj în care mă întreba dacă nu pot să-i fac o vizită acasă, în Ashbury. Locuia împreună cu fiică-sa într-o casă veche, victoriană, cu un fronton de culoarea turtei dulci şi cu o verandă cât China. Erau cea de-a patra generație, din familia lor, care locuiau acolo. Cândva, familia lor fusese mare. Mama mă anunță că fiica ei nu venise acasă, cu o noapte înainte. Nu a sunat şi nici nu a răspuns la mesajele pe care i le lăsase. Fusese şi la Poliție, dar aceştia nu se arătaseră prea interesați de caz. Pentru ei nu trecuse îndeajuns timp de la dispariție ca să poată începe căutările. Pentru mama ei însă trecuse deja mult prea mult timp.

Najma Jones preda la clasa a V-a, la şcoala Reagan. Rashmi avea 26 de ani şi mai avea nevoie de doar şase credite ca să absolve facultatea de litere. Maică-sa avusese destulă încredere în ea încât să-i permită să se folosească de contul fami-liei aşa că, la început, m-am gândit că aş putea să-i dau de urmă, urmărindu-i tranzacțiile financiare. Dar nu am descoperit nimic care să ne poată ajuta. Când i-am sugerat că e posibil ca fata ei să se ascundă la prietene, mama a devenit, brusc, irascibilă. Se pare că cele două

aveau divergențe serioase în privința modului în care Rashmi îşi alegea prietenele. In ultimele luni, fata se îndepărtase de vechile ei amice şi intrase într-un grup nou, religios. Alix, Gratiana, Elaine şi Kate - maică-sa nu le ştia şi numele de familie - erau, cu toate, membre ale Bisericii Iisus Omul. Mai avusesem de-a face cu creştinele astea înainte şi nu eram câtuşi de puțin doritoare să le întâlnesc din nou, aşa că am preferat să mă duc în campusul universitar şi să o caut pe profesoara-îndrumătoare a lui Rashmi. Zelda Manotti era o bătrânică şi tremura din toate încheieturile. Ar fi foarte bucuroasă să mă ajute, doar că avea atenția unui copil de un an. în schimb, m-a lăsat să copii romanul-în-desfăşurare al lui Rashmi şi să asist la seminarul ei, în speranța că Rashmi avea să-şi facă apariția. Ceea ce, bineînțeles, nu s-a întâmplat. După seminar, am vorbit cu cele trei studente prezente, dar niciuna dintre ele nu a ştiut sau nu a vrut să-mi spună nimic despre Rashmi. în plus, nu le chema nici Gratiana, nici Alix, nici Elaine.

În noaptea aceea, am răsfoit romanul lui Rashmi, *Inimă pierdută.* O istorioară nostalgică şi sentimentală, a cărei acțiune se desfăşura înainte ca diavolii să ucidă toți bărbații. Tânăra Brigit Bird îşi căuta tatăl, un renumit arhitect, care fusese răpit de mafioții columbieni. Dacă eu eram cea care se ocupa cu treburi fără însemnătate, atunci, în viziunea bătrânei Noreen, Rashmi Jones m-ar fi bătut de departe.

A doua zi mi-am început-o acasă la Jones. Maică-sa a stat tot timpul cu mine, cât i-am cercetat camera. Cred că era la fel de speriată de ce aş fi putut găsi, ca şi dacă nu aş fi găsit nimic. Rashmi asculta Creeps, avea trei perechi diferite de sandale Kat, toate cărțile lui Denise Pepper, prefera sutienele cu sârmă şi era abonată la *Revista celor confuzi.* Sub pat era o grămadă de haine murdare. Pe ecranul computerului avea un amestec de wallpapere, de la Cele Mai Grozave Plaje din Lume şi castele în ruină până la toate coperțile tuturor revistelor *Playgirl,* din anii 2000-2010. Ținuse şi un jurnal scris de mână, din clasa a Vl-a până în clasa a VH-a, în care, în cea mai mare parte, se plângea de faptul că mama ei era prea severă şi că şcoala era plictisitoare. Singurul lucru care a reuşit să o sperie pe mama ei a fost o Biblie Creştină, ascunsă într-unui din sertarele de la noptieră. Când am scos-o, Najma Jones mi-a smuls-o pur şi simplu din mână şi a fugit cu ea din cameră.

Am intrat apoi pe rețeaua de net personală a familiei Jones. Rashmi nu-şi bătuse capul prea tare în ceea ce priveşte securitatea fişierelor ei, iar ultimul peste care am dat era vechi de vreo şase luni, cam de pe vremea în care începuse să devină religioasă. Folosise o încriptare simplă, pe care un hacker ar fi dat-o gata imediat, dar care era suficientă pentru a o descuraja pe mama ei să-i citească mesajele. Am găsit repede parola şi am deschis fişierul cu apelurile primite şi trimise. Avea o grămadă. Mama ei încercase să o găsească la Rashmi@Ashbury.03284. însă, pe lângă acest număr de telefon, mai avea unul, alternativ: Brigitbird@Vincent.03284. Am căutat în agendă şi am găsit şi adresa corespunzătoare: Biserica lui Iisus Omul, Vincent Avenue, numărul 348. Cum nu îmi doream să fac o vizită la biserică, am hotărât să sun.

– Salut, se auzi o voce.

– Eşti Rashmi Jones? Vocea ezită.

– Numele meu e Brigit. Lasă-mă în pace.

– Mama ta e foarte îngrijorată pentru tine, Rashmi. M-a angajat să te găsesc.

– Nu vreau să fiu găsită de nimeni.

– Tocmai îți citesc romanul, Rashmi. Am zis asta doar ca să o fac să nu închidă. Şi mă întrebam: îşi va găsi Brigit tatăl în cele din urmă?

– Nu, i-am auzit respirația agitată, în microfon. Pentru că au venit diavolii. Asta era şi ideea.

Cineva îi spuse ceva şi ea puse monitorul pe mut. Dar ştiam că încă mă aude.

– Asta e trist, Rashmi. Dar bănuiesc că aşa trebuia să se întâmple.

Atunci îmi închise.

Maică-sa se mai linişti când află că e bine, dar se înfurie când auzi că fiica ei era la Creştine. Dar pe mine asta nu mă mai interesa: îi găsisem fata, cazul era închis. Numai că Najma Jones a început să mă implore să o ajut să intre în legătură cu fata. îmi plătise deja douăzeci de dolari plus cheltuielile, dar i-am spus că pentru încă alți cinci dolari, aş putea încerca să o scot pe Rashmi din biserică suficient timp cât să poată avea o discuție cu ea. Tocmai plecasem când sistemul de urmărire pe care îl ataşasem la contul telefonic al lui Rashmi mă avertiză că se afla la magazinul de pantofi Grayle. M-am dus direct acolo şi vânză-torul-robot a recunoscut-o imediat pe Rashmi. La fel şi chelnerița de la Maison Diana.

Şi recepționista de la Comfort Inn.

3.

Şcoala Ronald Reagan fusese renovată de curând, cu siguranță de o echipă de roboți de întreținere. Fațada de cărămidă fusese curățată şi întărită; şirul lung de ferestre strălucea ca nişte dinți. Asfaltul de pe terenul de joacă fusese dat la o parte şi înlocuit cu gazon sintetic, iar balansoarele de metal fuseseră, şi ele, schimbate cu turnulețe, tobogane şi balansoare din plastic. în locul lanțurilor de metal dimprejurul terenului au apărut tufe şi straturi cu flori. Lângă piscină, albastră ca un vis, se construise un labirint din lemn şi metal. Nimic nu putea fi prea bun pentru fetițe - speranța noastră pentru viitor.

La standul de biciclete şi scutere nu era niciun loc liber, aşa că a trebuit să-mi sprijin bicicleta de un cireş din apropiere. Fetele cele mai mici ieşiseră deja în pauză. M-am oprit lângă copac pentru o clipă, ascultându-le țipetele şi chicotelile. Slujba mea nu mă purta prea des prin şcoli: am încercat să-mi amintesc când fusese ultima oară când mai văzusem atâtea fetițe la un loc, dar nu am reuşit. Erau de toate rasele şi purtau aceleaşi haine ca femeile mature. Dar câteva dintre ele purtau nişte haine diferite, care îți spuneau multe despre stilul de viață al mamelor lor. Puştoaice în haine de vânătoare sau în haine albe, pure, creştineşti; altele purtau lanțuri şi aveau părul făcut în formă de țepi; două surori erau îmbrăcate în uniforma celor care aveau căsătorii de grup; alte două purtau haine de blană şi, în sfârşit, una dintre ele purta o uniformă care semăna perfect cu aspectul exterior al trupului roboților. In timp ce le priveam, am simțit un fior care nu avea nimic de-a face cu umbra copacului. Mi-am dat seama că habar nu aveam cine erau aceste mici creaturi. Frecventau o şcoală bună,

duceau o viață mai mult sau mai puțin normală. Eu crescusem când timpurile erau grele, când totul se ducea de râpă. în acel moment am realizat că fetițele erau la fel de diferite şi de îndepărtate de mine, pe cât eram eu de bunicuțele cu care aveam de-a face din când în când. Puteam doar să le privesc de la distanță, nu să le şi înțeleg.

Chiar lângă gard, două surori îmbrăcate la fel, în fustițe verzi cu dungi şi cu şosete, tot verzi, până la genunchi învârteau o coardă pentru o a treia, care avea părul prins în coadă, la spate. Surorile cântau:

Jos, în vale, unde creşte iarba verde,
Stă Sephyr, frumoasă ca un trandafir. Cântă şi cântă şi cântă mereu
Până când vine Chantaz şi-o sărută pe obraz.

O altă fetiță i se alătură, făcând exact aceiaşi paşi ca şi ea, cu părul negru fluturându-i în aer. Cântecelul continuă.

Şi de câte ori o sărută?
O dată, de două ori, de trei ori...

Cele două fete din mijloc reuşiră să sară până la zece, în acelaşi timp şi în acelaşi ritm. Apoi fetița cu coadă de cal ieşi din joc şi cele două surori reluară cântecul de la primul vers, pentru fata cu păr negru. Fata cu codiță de cal se aplecă în față pentru o clipă, ca să-şi tragă răsuflarea. Când se îndreptă, mă observă:

– Hei, ce faci acolo după copac? îşi duse mâna la ochi să mă vadă mai bine. Te ascunzi?

Am ieşit la vedere.

- Nu.

– Asta e şcoala noastră, să ştii. Fata îşi duse un picior înaintea celuilalt şi apoi făcu o rotire de o sută optezeci de grade, pentru a-mi arăta uşa de la şcoală. Trebuie să te duci să te înregistrezi acolo.

– Atunci e cazul să o fac.

în timp ce traversam terenul de joacă, câteva dintre fete se opriră din joacă şi mă priviră lung. Acesta era tot publicul de care avea nevoie Codița de Cal.

– Eşti mama cuiva? -Nu.

– Nu lucrezi nicăieri? Sări mai aproape de mine.

– Ba da.

– Unde?

– Nu pot să-ți spun.

Acum îmi sări drept în față, pentru a-mi bloca trecerea.

– Asta din cauză că nu e slujbă serioasă.

Cele două surori cu ciorapi lungi veniră în spatele ei, parcă pentru a o proteja.

– Noi, când o să creştem mari, mă anunțară ele, o să avem slujbe reale.

– Cum ar fi cea de doctor, spuse una dintre ele. Sau de îmblânzitoare de lei.

Se apropiară şi alte fete.

– Eu vreau să fiu şofer de camion, spuse una. Un camion mare, uriaş. Arătă, depărtându-şi brațele, cât de mare urma să fie camionul acela.

– Asta nu e o slujbă reală. Orice robot o poate face.

– Eu vreau să mă fac învățătoare, spuse fata cu părul negru, care

sărise coarda.

– Lui Chantall îi place şcoala, se băgă o fetiță îmbrăcată în blană. S-ar mărita cu ea, dacă ar putea. Se pare că, pentru clasa a treia, asta era o glumă foarte reuşită, căci câteva dintre fete râseră atât de tare, încât trebuiră să-şi acopere gura cu mâinile. Eu, una, eram năucită. Dă-mi o iubită sau o tărie sau un caz greu şi ştiu eu cum să mă joc... dar, în acel moment, gaşca de mici mafioate mă înconjură şi mai strâns.

– Ok, şi acum spune-ne de ce ai venit aici, îmi ceru Codița de Cal, punându-şi pumnii în şolduri.

O tipă tânără, îmbrăcată în pantaloni kaki şi cu un pulover larg apăru rapid din spatele unui tonei care arăta ca un centiped. Se uită la mine cu acea privire ascuțită, dar nu rea, pe care o au de obicei profesorii şi începu să traverseze terenul de joacă spre mine.

– Am venit s-o văd pe doamna Jones, am zis.

– Aha. Pe fața fetiței cu coadă de cal trecu o umbră, după care începu să-şi frece mâinile de picioare. Atunci ai face bine să te grăbeşti.

Cineva strigă:

– Înseamnă că eşti un cioclu?

O altă voce, plină de inocență, întrebă:

– Ce a aia?

Nu am mai auzit răspunsul. Profesoara în pulover larg mă salvă şi, curând, mulțimea veselă rămase în spatele nostru.

Nu am înțeles de ce Najma Jones venise în ziua aceea la şcoală. Fie era cea mai dedicată profesoară din lume, fie era prea şocată ca să accepte faptul că fiica ei murise. Greu de spus. Prima dată când o cunoscusem fusese destul de rezervată; acum era neagră la față şi de nepătruns. Arăta ca o pasăre, cu fața ei îngustă şi buzele subțiri. Părul cărunt era străbătut de câteva şuvițe negre. Purta o cămaşă cu mâneci lungi, în formă de tunică şi nişte şalvari. M-am sprijinit de uşa clasei şi i-am povestit tot ce făcusem cu o zi înainte. A stat la catedră, ascultându-mă, cu un sandvici în față, pe care nu avea să-l mănânce, cu o cutie de lapte, pe care nu avea să o bea şi cu un şervețel de care nu avea nevoie.

Când am terminat, m-a întrebat despre tuburile cu cianidă.

– Cianida nu e greu de procurat, i-am răspuns. Se foloseşte la obținerea oțelului şi la diferite gravări. Probabil că a făcut rost de la unul din grupurile underground de sinucigaşi de genul *Alegerea Noastră.* Polițiştii ar trebui să ştie.

Despături şervețelul şi-l întinse pe catedră.

– Am auzit că e o moarte îngrozitoare.

– Câtuşi de puțin, i-am spus. Gazul de cianidă se folosea pe vremuri pentru a-i executa pe criminali. Totul depinde de prima inhalare. Dacă tragi adânc în plămâni, îți pierzi cunoştința înainte de a cădea la pământ. Mori în mai puțin de un minut.

– Şi dacă nu inhalezi o doză suficient de mare?

– Doamnă Jones... Nu-mi lăsă nici o scăpare.

– Ce se întâmplă atunci?

– Atunci durează mai mult, dar moartea e inevitabilă. Apar convulsii, pielea se înroşeşte, apoi devine violetă. Ochii îți ies din orbite. Se zice că e asemenea unui atac de inimă.

– Şi Rashmi? Rosti numele fiicei sale cu blândeţe, de parcă ar fi aşezat-o în pat. Cum a murit?

Oare poliţiştii îi arătaseră poze de la locul crimei? Am decis că nu o făcuseră.

– Nu cred că a suferit, i-am răspuns.

La auzul cuvintelor mele, rupse o fâşie din şervețel.

– Probabil că nu mă consideri o mamă prea bună, nu-i aşa?

Nu ştiu de ce, dar era ultimul lucru de care mă aşteptam să mă întrebe.

– Doamnă Jones, nu cunosc prea multe despre dumneavoastră şi fiica dumneavoastră. Dar ştiu că v-a păsat suficient de mult încât să mă plătiți pentru a o găsi. îmi pare rău că v-am dezamăgit.

Dădu din cap obosită, de parcă tocmai picasem un test grilă. O treime nu înseamnă 0.33 şi nici Los Angeles nu a fost vreodată capitala Californiei.

– Mai e şi altceva ce ar trebui să ştiu? mă întrebă după o vreme.

– Ar mai fi ceva. Trebuia să-i spun ce aflasem în dimineața aceea, dar nu avem de gând să-i spun că acum lucram pentru un diavol. Ai spus, la un moment dat, că Rashmi avea o prietenă pe nume Kate.

– Creştina? Rupse o altă fâşie de şervețel. Am dat din cap.

– Numele ei e Kate Vermeil. Nu sunt sigură, dar am motive să cred că Rashmi şi Kate s-au căsătorit ieri. Asta are vreo logică pentru tine?

– Poate că ieri ar fi avut. Vocea îi era plată. Astăzi, nu.

în clasa de lângă noi începură să se audă mişcare şi voci de fetițe. Scaunele scârțâiau pe parchet, iar fetele strigau una la alta.

– Ştiu că Rashmi a devenit creştină, începu ea. E o religie moartă. Dar, la urma urmei, ce mai e în viață? Fiica mea şi cu mine ... nu ne-am înțeles niciodată. în ultima perioadă am devenit şi mai străine una de cealaltă. Acum, şervețelul era zdrențuit de tot. Câți ani aveai când s-a întâmplat?

– Încă nu mă născusem. Nu era nevoie să-mi explice la ce se referise. Nu sunt chiar aşa de bătrână pe cât par.

– Eu aveam nouăsprezece ani. îmi amintesc bărbații: pe tatăl meu, unchii. Şi chiar pe băieți Am apucat chiar să mă culc cu unul dintre ei. îmi aruncă un zâmbet amar. Te-am şocat, domnişoară Hardaway?

Nu-mi plăcea când bătrânele se apucau să vorbească despre sex, dar am dat din cap că da.

– Nu l-am iubit pe Sunil, dar i-am promis că mă voi mărita cu el, doar ca să pot scăpa din casa mamei. Poate că acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu Rashmi şi persoana aceea, Kate.

– Nu ştiu.

Sună clopoțelul.

– Astăzi port alb, domnişoară Hardaway, în onoarea scumpei mele fiice. Adună bucățile de şervețel, sandviciul şi cutia de lapte şi le aruncă la coş. Albul este culoarea doliului la hinduşi. Dar este, în acelaşi timp, şi culoarea cunoaşterii. Zeița înțelepciunii, Saraswati, apare întotdeauna îmbrăcată într-o rochie albă, pe un lotus alb. Cred că trebuie să trag nişte învățăminte din asta. îşi puse degetele pe cusătura aurie de la gâtul tunicii. Dar acum e timpul să mă întorc la ore.

Ne-am îndreptat spre uşă.

– Ce ai de gând să faci în continuare? mă întrebă şi deschise uşa. Fetele din clasa a cincea alergau pe hol, țipând cât le țineau plămânii.

– Să o găsesc pe Kate Vermeil, i-am răspuns. Dădu din cap.

– Spune-i că-mi pare rău.

4.

Am încercat să o sun pe Kate din nou dar, când d-a răspuns iar robotul, am pomit-o spre East Washington Avenue numărul 44. Societatea Dtrâvii se găsea într-o clădire dărăpănată: semnul de pe zid spunea că se deschide la ora nouă. Pe uşa iin față nu era nicio sonerie, aşa că am bătut aşa ie tare c-aş fi putut trezi-o pe Marilyn Monroe din mormânt. Niciun răspuns. M-am dus în spate şi am încercat din nou. Dacă într-adevăr Kate era acolo, se părea că nu prea avea chef de vizitatori.

Am dat căutare pe telefon şi am găsit un McDonald's deschis pe Wallingford, la zece minute distanță. Singurii clienți, în afară de mine, erau doi câini încovrigați pe podea, care aşteptau, rară speranță, nişte chicken nuggets. Un robot îmi luă comanda - la tejghea erau numai roboți - un sandviş de douăzeci şi nouă de cenți. Conform egii, restaurantul trebuia să fie condus de o ființă omenească, dar, dacă femeia era acolo, în niciun caz nu stătea la vedere. M-am gândit să sun la Primărie să fac o plângere, dar îmi veni sandvişul, crocant şi cafeaua cu lapte, aburindă. În plus, nu aveam chef să-i urmăresc pe polițai căutând-o pe tipă în cine ştie ce cotlon s-o fi ascuns.

Două tipe, îmbrăcate într-un fel de uniforme militare şi cu aspect de ucigaşe, care veniseră chiar după mine, se aşezară la masa alăturată. Mâncau cu capetele aplecate deasupra tăvilor de plastic, astfel încât cartofii prăjiți nu aveau de călătorit prea mult. Bastoanele de luptă, din titan, se odihneau pe masă, la vedere. Una dintre ele era puțin mai mică decât un autobuz. Cealaltă arăta normal, cu excepția faptului că, atunci când am privit-o, mi-a răspuns cu o privire înghețată. I-am făcut un semn cu unghiile mele proaspăt curățate şi mi-am aşternut pe față cel mai frumos zâmbet de care eram în stare. S-a încruntat, i-a zis ceva partenerei ei, apoi amândouă s-au întors la tăvile lor cu mâncare.

Îmi sună telefonul. Era amica mea, Julie Epstein, care lucra la departamentul de Persoane Dispărute/Sinucideri de la secția de poliție numărul 2.

– Eşti ocupată, Fay?

– Mda, Regina din Cleveland tocmai şi-a pierdut proteza şi m-a însărcinat să i-o găsesc.

– Eu tocmai am nişte treabă prin cartier la tine. Vrei să luăm prânzul împreună?

I-am arătat, prin camera telefonului, mesele goale din jur.

– Eu tocmai l-am terminat.

– Unde eşti?

– La McDonald's-ul din Wallingford.

– Chiar? Cum ți s-au părut costițele la grătar?

– N-aş putea să-ți spun, dar sandvişul a fost foarte bun.

– Acolo nu e manageră o drogată? Am avut nişte plângeri în legătură

cu ea. Roboții conduc şandramaua acum, nu?

– Nu, uite-o şi pe tipă. Se sărută cu o polițistă. Amica mea râse.

– Am primit rezultatul autopsiei lui Rashmi Jones. Cianida i-a provocat moartea.

– I-ai arătat cumva mamei ei poze cu ea moartă?

– Nu, cum naiba să fac aşa ceva. Se încruntă: De ce mă întrebi?

– Tocmai am discutat cu ea. Părea că ştie că fiică-sa s-a chinuit ceva înainte să moară.

– Noi nu i-am spus nimic. Şi, apropo, nu ne pasă dacă îți suni clientul, dar, data viitoare ar fi bine să ne anunți pe noi primii.

– Astea-s legile polițiste. Eu lucrez după legile investigației private.

– De unde ai furat replica asta? Din *Chinatownl*

– Dialogurile sunt mai mişto acolo decât în *Dragnet.* Am sorbit ultima gură de cafea cu lapte. Ai vreun motiv în cazul sinuciderii lui Rashmi?

– Nu încă. Tu ce crezi? A fost din cauza familiei? A şcolii? A banilor? Pentru că şi-a rupt o unghie? Sau pentru că era înnorat afară?

– Pentru că era însărcinată? E doar o bănuială.

– Crezi că era însămânțată? O să verificăm. Dar ăsta nu e un motiv să-ți iei viața.

– Toți sinucigaşii au motivele lor. Faptul că niciunul nu are niciun sens e altceva.

Julie se încruntă.

– Hei, nu te lua de mine acum

– Spune-mi, Julie, crezi că munca mea nu e una reală?

– Vai, Fay, chicoti ea în microfon. Poate că tu şi Sharifa ar trebui să vă luați o mică vacanță.

– Mda, am zis, fără să o pun la curent cu situația mea şi a Sharifei. Te-am întrebat pentru că o bătrână m-a acuzat că-mi pierd vremea aiurea.

– Bătrânele astea, pufni ea disprețuitoare. Ei bine, nu eşti polițistă, asta e clar. Dar să ştii că avem nevoie şi apreciem ajutorul pe care ni-1 dai. Da, eu cred că ai o slujbă cât se poate de reală. Mă rog, pe cât poate fi ceva real în lumea asta de rahat.

– Mulțumesc, urato. Acum că m-ai făcut să mă simt mai bine, trebuie să închid. Mi s-a răcit cafeaua şi, în plus, tu ai atâtea persoane dispărute de găsit.

– Gândeşte-te la ce ți-am spus în legătură cu vacanța, zăpăcito. Mai vorbim.

în timp ce-mi puneam telefonul în geantă, am observat că tipele de la masa alăturată păreau că aşteaptă să termin convorbirea. De vreo zece minute, se chinuiau să-şi termine sucurile şi făceau bărcuțe din şervețele. în mod normal, mă feream de astfel de belele. Cel mai înțelept ar fi fost să mă ridic brusc şi să ies cât mai repede pe uşă, să-mi încalec bicicleta şi să o iau la sănătoasa. Dar nu mai făcusem un lucru înțelept de prea multă vreme ca să reîncep acum. Tipa solidă vorbea la telefon când m-am apropiat de ele.

– Ce pot să fac pentru dumneavoastră, doamnelor? le-am întrebat zâmbitoare.

Malaca îşi băgă telefonul în buzunar. Partenera ei dădu să se ridice din scaun, dar ea îşi întinse brațul lung şi gros ca un stâlp de telefon şi o opri.

– Te cunoaştem de undeva? Amica ei avea ochii semi-închişi şi nasul ascuțit; părul negru era tuns scurt şi țeapăn ca o perie. Sub geaca kaki purta un tricou negru, iar în picioare avea bocanci militari, tot negri. Probabil avea şi ținte de oțel. Nu, îşi răspunse singură. Nu cred să ne fi cunoscut vreodată.

– Atunci hai să facem prezentările, am zis. Sunt Fay Hardaway. Voi...?

Nu am primit niciun răspuns. M-am aşezat la masa lor.

– Mulțumesc de invitație, le-am zis.

Tipa cea solidă se lăsă pe spătar şi mă privi de parcă aş fi fost un gândac.

– Eşti sigură că nu ne confunzi, cuconiță?

– De ce? Pentru că sunteți mari, tari şi nu vă temeți de țânțari?

– Eşti amuzantă, zâmbi ea. Asta îmi place. De obicei, oamenii pe care îi întâlnim nu sunt foarte veseli. Eu sunt Alix. îmi întinse mâna. îmi pare bine să te cunosc.

În mod obişnuit, atunci când strângi mâna cuiva, nu o faci mai mult de cinci-şase minute. Probabil că Alix cea mare nu cunoştea acest obicei, căci nu dădea niciun semn că ar vrea să-mi dea drumul la mână.

Dar nu aveam de gând să mă las intimidată de o chestie atât de minoră.

– A, în cazul ăsta, cred că te cunosc, i-am răspuns. La urma urmei eram într-un McDonald's, un loc public, şi tocmai vorbisem la telefon cu amica mea polițistă. Nu avea cum să mi se întâmple nimic rău, aşa că m-am hotărât să-mi forțez norocul. Dacă tu eşti Alix, înseamnă că pe prietena ta o cheamă Elaine. Sau Gratiana?

– Alix, se panică tipa cu nas ascuțit. Ne cunoaşte, trebuie să o luăm cu noi.

Alix oftă, apoi îmi suci brațul la fel de uşor cum ar fi mototolit un şervețel de hârtie. Am încercat să mă las într-o parte, mai ales că am văzut-o pe năsoasă apucându-şi bastonul de pe masă. Nu a reuşit să mă atingă decât după ureche, dar, în acelaşi timp, Alix m-a atins cu bastonul ei drept în față, stropindu-mă, pentru orice eventualitate, şi cu un spray paralizant. Am început să văd stele verzi şi, în două secunde, acestea au dispărut, lăsând loc unui întuneric mai negru ca iadul.

Când mi-am revenit, în cap îmi băteau clopote. Le simțeam din măsele până în ochi. Nu mai simțisem aşa ceva din al Doilea Război Mondial. Stai aşa, eu nu eram încă născută pe atunci. Dar văzusem filme despre el, aşa că nu mă puteam înşela prea mult. Clopotele s-au oprit pentru o secundă, până în momentul când am început să-mi mişc degetele de la picioare. Atunci am realizat că, din păcate, craniul uman nu e construit pentru a adăposti clopote de mărimea celor care îmi sunau mie în cap. Pe măsură ce îmi făceam inventarul membrelor, bătăile deveneau din ce în ce mai puternice. Când, în sfârşit, am terminat, trupul îmi vibra ca o coardă de chitară.

Eram întinsă pe o suprafață dură, dar nu rece. Lemn. Probabil o bancă. Locul în care mă aflam era imens şi întunecat. Nu reuşeam să văd tavanul, în aer se simțea miros de fum. Nişte lumin; clipeau undeva, în fața mea. Probabil lumânări. Asta ar fi trebuit să mă lămurească, dar eram încă prea amețită pentru a putea înțelege. Mi-am ridicat mâna cu greutate şi am

dus-o după ureche. Degetele mi s-au umplut de un lichid întunecat s: lipicios.

O voce rezolvă misterul în locul meu.

– Îmi pare rău pentru prietenele mele. Au exagerat puțin. Dacă dorești să depui plângere la poliție, le-am instruit pe Gratiana şi pe Alix să se predea.

Atunci mi-am amintit totul. McDonald's. Alix cea uriaşă. O strângere prea lungă de mână.

Mă aflam într-o biserică. M-am ridicat în şezut. Când lucrurile din jur au renunțat să se mai învârtă în jurul meu, am reuşit să disting un altar imens, din marmură, luminat de lumânări şi împodobit cu un crucifix de mărimea unui bloc turn.

– Sper că nu aveți dureri prea mari, domnişoară Hardaway. Vocea venea dintr-o strană, aflată în spatele meu. O femeie de vreo patruzeci de ani, îmbrăcată în negru şi cu un guler alb, de genul celor purtat de preoții catolici de pe vremuri, mă privea cu atenție. Pe inelarul de la mâna stângă purta un inel mare, din argint.

– Am avut şi zile mai proaste.

– Cu atât mai rău. V-ați făcut un obicei din a intra în belele? Părea preocupată sincer de alegerile pe care le-am făcut sau le-aş fi putut face de acum încolo cu viața mea. Părul scurt era aproape alb. Părea tipul de persoană căreia îi puteai dezvălui cele mai negre secrete. Genul de persoană care putea pune o vorbă bună pe lângă Iisus Omul, pentru tine.

– De ce? Trebuie să mă tem de ceva? am întrebat. Ea dădu din cap, gravă, că da.

– Cu toate trebuie să ne temem. Diavolii ne distrug, domnişoară Hardaway. Nu se mulțumesc să-şi planteze semințele doar în trupurile noastre, ci şi în mintea şi sufletele noastre.

– Poți să-mi spui Fay. Sunt convinsă că vom deveni cele mai bune prietene. M-am aplecat spre ea. Scuze, dar nu reuşesc să-ți văd ecusonul cu numele.

– Asta pentru că nu port aşa ceva. Sunt Părintele Elaine Horvath.

Ne-am studiat o vreme una pe cealaltă.

– Te-ai gândit vreodată la sinucidere, Fay? mă întrebă apoi Părintele Elaine.

– Nu prea. Ar fi o mutare proastă pentru cariera mea.

– Asta e bine. Dar trebuie să ştii că, de când au venit diavolii şi au schimbat totul, aproape un miliard de femei şi-au luat viața, de disperare.

– Hm, cred că am auzit şi eu despre asta. Hai, tanti, spune-mi mai bine despre ce e vorba.

– E o tragedie a timpurilor pe care le trăim faptul că există atâtea motive pentru a comite un astfel de act. Ca să trăieşti în lumea de azi îți trebuie curaj. Rashmi Jones a fost o tânără cu probleme. I-a lipsit acest curaj. Asta nu o face o persoană rea, doar una moartă.

Mi-am verificat buzunarul şi am constat că încă mai aveam telefonul. Am apăsat un buton şi am pornit recorderul. Fără să cer voie.

– Asta înseamnă că ar trebui să-mi cam văd de treburile mele, nu-i aşa?

– Ar fi o mişcare proastă pentru cariera ta. Câți ani ai, Fay?

– Treizeci şi trei.

– Înseamnă că te-ai născut dintr-o virgină. Se aplecă spre mine. însămânțată de diavoli. Eu sunt îndeajuns de bătrână să mi-1 amintesc pe tata. Nu prea bine, dar mi-1 amintesc.

– Nu începe cu de astea, te rog. Uram nostalgia asta după penis. Bunicuța asta mă adusese în halul în care eram; aş fi fost în stare, în momentul acela, să-1 scuip şi pe Iisus, dacă ar fi îndrăznit să coboare de pe cruce. Vrei să-ți spun unul dintre motivele pentru care femeile din generația mea preferă să se arunce pe fereastră şi să inhaleze cianidă? Pentru că babe ca voi ne faceți să ne simțim prost tot timpul, pentru felul în care am ajuns. Mă consideri progenitura diavolului? N-ai decât, dacă asta te face să te simți mai bine. Nu te sfii, nu mă deranjează. Pentru că noi nu aşteptăm decât să muriți, cotoroanțelor. într-o bună zi, biserica ta se va destrăma şi va fi aruncată în aer. Şi ştii ce vom face atunci? Vom dansa toată noaptea de bucurie, căci vom fi de zece ori mai fericite fără voi, care nu ştiți să faceți altceva decât să ne reamintiți ce ați pierdut şi de ce nu putem fi niciodată ce ați fost voi.

În mod ciudat, tipa păru cumva satisfăcută de tirada mea emoțională.

– Eşti o femeie furioasă, Fay.

– Mda, i-am răspuns, dar mă port frumos cu animalele şi copiii.

– La ce e bună mânia pentru suflet? Multe tinere îşi găsesc alinarea în Iisus.

– Tinere de genul lui Alix şi Gratiana? Femeia îşi împreună degetele; inelul de la

mâna stângă avea o strălucire fadă.

– După cum ți-am spus: sunt gata să se predea...

– Poți să le păstrezi, eu m-am lămurit cu ele. Furia începuse să mă lase. Am făcut o pauză, gândindu-mă la următoarea mişcare. M-am dus lângă strana alăturată de cea a Părintelui Elaine şi i-am arătat telefonul care înregistra în continuare. M-am asigurat că a văzut momentul în care l-am închis. Ochii ni s-au întâlnit pentru o clipă. Ne-am înțeles imediat.

– Tu ai fost cea care a oficiat căsătoria dintre Kate Vermeil şi Rashmi Jones?

îmi răspunse fără ezitare.

– Da, dar nu am completat niciun fel de acte.

– Ai idee de ce s-a sinucis Rashmi Jones?

– Nu prea. Am privit-o din nou şi mi-a susținut dârz privirea. Am înțeles că a lăsat un bilet.

– Mda, biletul. îl găsisem pe telefonul ei. Scria cam aşa: „Viața e prea grea, iar eu nu pot să-i fac față, aşa că e timpul să plec. Te iubesc, mamă, te rog să mă ierți." Cam puțin pentru o literată, nu crezi? Şi, ce e mai ciudat, în bilet nu e niciun cuvânt despre sau pentru Kate. Până azi dimineață nici nu am ştiut de existența ei. Şi chestia asta mă cam deranjează. La fel cum i-ar deranja şi pe polițişti, dacă le-aş spune.

– Dar nu le-ai spus nimic.

– Nu încă.

Se gândi o vreme apoi îmi spuse:

– Din câte am înțeles eu, Kate şi Rashmi s-au certat imediat după ceremonie. Elaine rostea cuvintele cu atâta grijă de ai fi putut crede că dorm

şi se temea să nu le trezească. Nu ştiu exact despre ce a fost vorba. Rashmi a plecat, iar Kate a rămas aici. Asta e sigur, căci a fost cineva care a stat tot timpul cu ea, ieri după masă şi toată noaptea.

– Asta pentru că te-ai gândit că s-ar putea să aibă nevoie de un alibi?

Nu dădu nicio atenție insinuării mele.

– Când a auzit ce s-a întâmplat, Kate a fost foarte afectată. A început să se blameze singură, deşi eu sunt sigură că nu are nicio vină.

– Kate e aici?

– Nu, dădu din umeri Părintele Elaine. Am trimis-o de aici când am aflat că ai început să o cauți.

– Şi ai vrea să nu o mai fac, nu-i aşa?

– Nu ai niciun motiv să fii crudă. Biata fată e distrusă.

– O fi, dar cealaltă „biată" fată e moartă. Am scos din buzunar un stilou-lanternă. Pot să mă uit puțin la inelul tău?

Chestia asta o zăpăci. îmi întinse totuşi mâna stângă. Am aprins lanterna. Pielea îi era acoperită cu pistrui, dar fină, iar unghiile erau perfect îngrijite. Nu cred că şi le făcea în cloaca de la Adagio.

– Ce înseamnă literele astea? am întrebat-o. IHS.

– *In hoc signo vinces.* „Prin acest semn vei învinge". împăratul Constantin a avut o viziune: o cruce pe cer inscripționată cu aceste litere de foc. Acela a fost doar începutul unei mari lupte. Le-a ordonat soldaților să-şi picteze aceste inițiale pe scuturi şi a doua zi a reuşit să învingă un inamic superior ca număr şi ca forță.

– Mişto. Am stins lanterna. Şi ce înseamnă acest inel pentru tine?

– L-am primit chiar de la Mireasa Domnului. Fața i se lumină, de parcă ar fi ascultat un cor îngeresc cântându-i numele. Ca recunoaştere a chemării mele. Vezi tu, Fay, Biserica noastră nu va dispărea şi nu va sări niciodată în aer. Mulți ani după ce generația mea va fi dispărut, credincioşii vor continua să vină la noi, să se adune în numele Domnului. Şi, într-o bună zi, vor duce la bun sfârşit munca pe care am început-o noi. Vor exorciza diavolii.

Dacă era conştientă de cât de aiurea sunau cuvintele ei, atunci ascundea acest lucru foarte bine.

– Ok, hai să-ți explic cum stă treaba, i-am zis. Nu mă interesează Kate Vermeil. Vroiam s-o găsesc doar pentru a putea ajunge la tine. Un diavol, pe nume Seeren, m-a angajat pentru a găsi o anumită persoană, care poartă un inel ca al tău. Diavolul vrea să te întâlnească.

– Pe mine? Părintele Elaine păli. Pentru ce?

– Eu nu fac decât să găsesc oameni. Tipa abia şi-a abținut un mic strigăt de spaimă şi, recunosc, asta mi-a făcut plăcere. Restul nu mai e treaba mea.

Îşi împreună mâinile ca pentru a se ruga; apoi, îşi sprijini capul de ele şi îşi închise ochii. Rămase aşa cam un minut. Am hotărât că e mai bine s-o las în pace, nu că aş fi avut prea multe opțiuni. Dacă iadul s-ar fi deschis în fața ei în acel moment, nu sunt sigură că ar fi observat.

într-un sfârşit, tremurând din tot corpul, s-a ridicat în picioare.

– Trebuie să aflu cât de multe ştiu ei din ce se întâmplă. Privi crucifixul uriaş de deasupra altarului. Am să mă întâlnesc cu acest diavol cu o singură condiție: să-mi garantezi securitatea.

– Mda, sigur. Nu m-am putut abține şi am început să râd. Ecoul profanator al hohotelor mele sparseră liniştea din biserică. Şi cum crezi că pot face asta? Au ucis fără să clipească jumătate din populația Pământului.

– Te bucuri de încrederea lor, îmi răspunse ea. Şi de a mea.

Deasupra ei se pogorî o pace absurdă, atotcuprinzătoare; vedea acum lumea prin ochii celui care crede cu adevărat. Dar, dacă credea că pot face ceva împotriva diavolilor, se înşela amarnic. Sau, cine ştie, poate se aştepta ca Iisus Omul să coboare din ceruri pentru a o proteja, deşi trecuse ceva vreme de când nimeni nu-L mai văzuse prin zonă. Ori, în mintea ei, se vedea deja ca martirii, care înainte de a fi decapitați, îmbrățişau şi sărutau sabia ce avea să le reteze capetele. Mi-am reamintit, însă, că închipuirile ei nu erau treaba mea.

Şi, în plus, aveam nevoie de bani. Brusc, am simțit nevoia să ies cât mai repede din biserica aia mare şi goală.

– Biroul meu e pe Market, la numărul 35, i-am zis. Etajul trei. Voi încerca să aranjez întâlnirea pentru diseară, la ora şase. M-am ridicat în picioare. Uite ce e: dacă vor dori să te răpească, o vor face. Dar voi încerca să înregistrez totul şi, dacă va fi nevoie, voi urla cât voi putea de tare.

– Ştiu că aşa vei face, îmi răspunse ea cu fața strălucitoare.

5.

Nu m-am dus direct la birou când am ajuns în fața clădirii de pe Market. Mi-am legat bicicleta şi m-am dus să-1 caut pe George. Curăța podelele din fostul birou al Donnei Belasco, de la etajul cinci. Biroul ei rămăsese gol de toamna trecută, când Donna îşi închisese firma de avocatură şi plecase în sud, să numere valurile la Daytona Beach. Sau, cel puțin, sper că asta făcea: ultimul semn de la ea fusese o felicitare de Crăciun. îmi lipsea Donna; era una dintre puținele bătrâne care încercase să ne înțeleagă pe noi, cele care crescusem în noua societate. Pe lângă asta, mă ajutase destul de mult să-mi pornesc afacerea.

– Salut, George, i-am spus. Poți să-i transmiți şefului tău că am găsit inelul.

– Acesta te felicită. Brațul îi îngheță deasupra cutiilor cu detergenți. Ai dovedit că eşti cu adevărat superioară, Fay.

George lucra, şi lucra bine, la întreținerea clădirii noastre, de mai bine de un an, deşi ura granulele de curățat lemnul. De câteva ori, a tre-buit să-1 oprim, aproape cu forța, să vopsească furnirul de mahon din foaier.

Nu-mi plăcea să discut cu el cu uşa închisă, dar a trebuit să o fac, deoarece conversația noastră rrebuia să rămână privată.

– Am aranjat o întâlnire. Mirosul de detergenți mă amețea. Părintele Elaine Horvath va fi aici la ora şase fix.

George nu spuse nimic. A citi expresia de pe _fața" unui robot e totuna cu a înțelege ce vrea să-ți spună un frigider. Probabil că, în acel moment, îi transmitea informațiile lui Seeren. Oare diavolul avea să se supere că aranjasem întâlnirea în biroul meu?

– Seeren e impresionat de rapiditatea cu care ai rezolvat cazul, îmi spuse în sfârşit George. Am primit un credit pentru faptul că te-am propus pe line pentru acest caz.

– Mă bucur pentru tine. în cazul ăsta, scade zece dolari din el, chiria mea pe o lună. Trebuie insă să te anunț că i-am promis lui Elaine că va fi in siguranță aici. Sper că Seeren nu o să mă facă să par o mincinoasă în fața ei, nu?

– Lui Seeren nu-i place violența. I se pare un iucru regretabil.

– Da, dar se pune problema dacă o ia şi dispare cine ştie unde cu ea?

Capul lui George se roti de la mine, înapoi spre podea.

– Părintele Elaine va putea pleca oricând doreşte, dacă aşa va dori. înmuie peria în cutia cu detergent. A fost găsită şi Kate Vermeil?

– Nu, i-am răspuns. Tocmai când o căutam, Părintele Elaine m-a găsit pe mine. Şi apropo, tipa nu locuieşte la numărul 465 pe Strada 12.

– Seeren are altfel de informații. Parchetul vechi scârțâi sub apăsarea brațelor metalice ale lui George. Eroarea aceasta îi provocă uimire.

Nu era cine ştie ce mare lucru, dar nu am putut să nu mă abțin să mă gândesc la el în timp ce mă îndreptam spre biroul meu. Eram oare mulțumită să descopăr că diavolii nu erau chiar atoateştiutori şi infailibili? Nu chiar. în ciuda tuturor crimelor împotriva umanității din trecut, ei şi roboții erau cei care conduceau această lume. Faptul că nu ştiau chiar tot ce se întâmplă era o consolare prea mică.

Am trecut pe lângă uşa Marthei cea nebună, care era deschisă.

– Te aştaptă cineva, îmi strigă ea.

M-am întors din drum. Vecina mea era la birou, cu masca de gaze Technopro pe față, care, pretindea ea, o proteja împotriva dorinei, dio-xidului de sulf, a bacteriilor, viruşilor, polenului, prafului, mătreței pisicilor, mucegaiului, bombei atomice şi hărțuirii sexuale. Dar, cu ea pe față, era foarte greu să înțelegi ce vroia să spună.

– Mai încearcă o dată, i-am spus.

– Te. Aşteaptă. Cineva.

– Cine?

Ridică din umeri. Lumina de la monitorul computerului se reflecta pe mască. Puteam vedea foarte clar coloanele de cifre, mişcându-se ca nişte viermi pe o foaie de hârtie albă.

– De ce porți masca?

– Am. Avut. Un diavol. Aici, în clădire.

– Serios? Când?

– Dimineață.

Nicio lege nu îi împiedica pe diavoli să intre în clădirile noastre şi nici pe noi să îi avem drept clienți. Dar privirea Marthei avea ceva acuzator în ea. Oare trădasem pe toată lumea când acceptasem acest caz?

– Urăsc. Diavolii, mai spuse ea.

– Mda, i-am răspuns. Şi eu.

* * *

Am deschis uşa şi am găsit-o pe Sharifa aştep-tându-mă. Pe față avea un zâmbet care nu o prindea deloc bine.

– Bună, Fay, îmi spuse. Era îmbrăcată elegant, ca întotdeauna, şi mai obosită decât o văzusem vreodată. Purta o rochie de culoarea piperului

negru, iar în picioare avea nişte sandale, tot negre, prinse în jurul gleznei. Nu erau pantofii ei obişnuiți, de doctor. Nu ştiu de ce, dar faptul că purta sandale mă întrista.

Când m-am întors să închid uşa, mi-a zărit pata de sânge de după ureche.

– Ai pățit ceva?

Uitasem de ea - uitasem şi de durere. Sharifa sări din scaun.

– Ce s-a întâmplat, mă întrebă îngrijorată.

– Am alunecat în baie, i-am răspuns.

– Dă-mi voie să mă uit la rană.

Mi-am întors capul şi mi-a palpat cucuiul cu blândețe.

– S-ar putea să ai o contuzie.

– Detectivii particulari nu pot avea contuzii. Scrie şi în manual.

– Stai jos, porunci ea. Am să-ți curăț sângele. Mă duc până la baie să aduc nişte apă.

M-am aşezat pe scaun şi am privit-o. O clipă, m-am gândit să închid uşa biroului şi să nu o mai las să intre înapoi, dar apoi mi-am zis că nu aveam de ales, orice va fi urmând. Am deschis sertarul de jos, am scos două pahare de plastic şi l-am chemat pe Johnnie Walker pentru o scurtă consultație.

Sharifa intră grăbită pe uşă cu o cană cu apă într-o mână şi cu un sul de hârtie igienică în cealaltă, dar se opri când văzu sticla de whisky.

– Când ai început să bei?

– Acum. Mi-am ridicat paharul şi am tras pe gât

O înghițitură zdravănă. Vrei şi tu?

– Nu ştiu, îmi răspunse. Ne distrăm sau ne tratăm?

M-am făcut că nu am auzit întrebarea ei. începu să-mi curețe rana. I-am simțit parfumul cu aromă de lămâiță. Mirosea vag a transpirație. Toate astea se potriveau de minune cu aroma afumată a băuturii. Se aplecă deasupra mea şi corpul i se lipi, pentru o clipă, de al meu. Am simțit, în acel moment, că o doresc mai mult decât orice pe lume.

– Ia loc, i-am spus.

– Încă nu am terminat. I-am împins scaunul în față.

– Ia loc, fir-ar-al naibii.

Aruncă şervețelul la gunoi şi se aşează în fața mea.

– M-ai întrebat ceva dimineață, am început. Ar fi trebuit să-ți răspund. Am făcut avort săptămâna trecută.

Sharifa începu să-şi studieze intens mâinile. Nu ştiu de ce, doar nu făceau nimic. Stăteau cuminți în poală, văzându-şi de treaba lor.

– Ți-am spus încă de când ne-am cunoscut că aşa voi face atunci când voi fi însămânțată, am continuat.

– Da, ştiu.

– Pur şi simplu nu am văzut altă alegere. Ştiu că lumea are nevoie de copii, dar eu am o viață de trăit. Poate că e fără rost, nenorocită şi de rahat, dar e viața mea. A fi mamă... asta ar fi fost viața altcuiva.

– Înțeleg, îmi răspunse. Vocea îi era atât de slabă că niciun purice nu ar fi putut-o auzi. Doar că... totul a fost pe neaşteptate. Mi-ai spus ce aveai de gând, am început să ne certăm şi nu am mai reuşit să gândesc limpede.

– Dar ți-am spus că aşa voi face, oricum. Nu am făcut un secret din

asta.

Îşi strânse mâinile la piept, de parcă i s-ar fi făcut frig.

– Şi ce se va întâmpla când voi fi eu însămânțată? mă întrebă.

– Ai să faci ce crezi tu că e mai bine pentru tine, i-am răspuns.

Oftă.

– Vrei, te rog, să-mi mai torni nişte medicament din ăla?

Am turnat whisky în ambele pahare, am ieşit de după birou şi i l-am întins pe al ei. Bău, ținu lichidul în gură pentru o clipă, apoi îl înghiți.

– Fay, eu... Colțurile gurii îi tremurau vizibil, îşi muşcă buza. Mama ta mi-a zis cândva că a fost foarte fericită atunci când a realizat că e însărcinată cu tine. Şi asta se întâmpla când totul în jurul nostru se ducea naibii. Mi-a spus că ta ai fost darul de care a avut nevoie să ... să nu ...

– Cunosc textul cu darul, Sharifa. L-am auzit de nenumărate ori. Maică mea reuşea să-i facă până şi pe diavoli să pară un fel de Moş Crăciun.

Privi în jos, parcă surprinsă că încă mai are paharul în mână. îl dădu pe gât şi-1 puse pe masă.

– Sunt doctor. Ştiu ce ne fac diavolii; mi-aş dori să ştiu şi cum reuşesc asta. Dar nu e ceva rău; faptul că tu exişti nu poate fi un lucru rău.

Nu eram foarte sigură de asta, dar am preferat să păstrez părerea pentru mine.

– Uneori mă simt de parcă aş încerca să car apă în palme, dar întotdeauna apa îmi curge printre degete şi nu pot face nimic. începu să-şi frece brațul stâng. Oamenii continuă să se sinucidă. Poate nu atât de mulți ca înainte, dar sunt încă destule femei care o fac. Rata natalității e încă prea scăzută în comparație cu rata mortalității. Poate că suntem blestemate. Te-ai gândit vreodată la asta? Poate că suntem blestemate să dispărem de pe fața pământului.

– Nu, nu m-am gândit.

Sharifa tăcu timp îndelungat. îşi frecă în neştire brațul stâng.

– Eu ar fi trebuit să fac avortul, spuse într-un final. Aşa poate că am fi trecut mai uşor peste asta.

Eram un detectiv particular dur. Aveam o sticlă de whisky în sertar şi un diavol drept client. Gagi-cile alea solide mă arseseră cu bastoanele lor şi îmi dăduseră cu spray paralizant în ochi. Dar până şi eu aveam o limită şi doctorița Sharifa Ramirez mă împingea exact către ea. Am simțit nevoia să o trag înspre mine, să o sărut pe frunte, pe obraji, pe gâtul ei grațios. Dar nu mă puteam preda chiar aşa uşor - cel puțin, nu în acel moment. Poate că niciodată. Aveam un caz de rezolvat şi, pentru a-1 duce la bun sfârşit, trebuia să fiu în cea mai bună formă.

– Partea cu vina e treaba mea, Sharifa, i-am zis. Tu ocupă-te de ce ştii mai bine: mai salvează nişte vieți. M-am îndreptat spre ea. Acum am nişte treabă, draga mea, şi trebuie să pleci acasă. Ne vedem acolo, i-am spus şi am sărutat-o pe frunte.

Uşor de spus, greu de crezut.

6.

Când Părintele Elaine intră în birou la şase fără zece, Sharifa plecase deja, demult. îşi adusese şi o gardă de corp; Gratiana îmi studia rece biroul,

de parcă ar fi încercat să calculeze cât timp i-ar fi luat să spargă uşa, să sară peste masă şi să frângă gâtul cuiva. Nu ar fi trebuit să fiu foarte mirată că credința lui Elaine în mine nu durase prea mult -la urma urmei, nici eu nu aveam prea multă încredere în mine. Mi-am spus, însă, că nu făcuse o mişcare prea bună aducând-o pe malaca aia cu ea. Aşa că i-am cerut Gratianei să părăsească clădirea. Nu credea că i-ar fi stat mai bine mas-rurbându-se în fața unui autobuz? Părintele Elaine îi spuse să plece, ceea ce şi făcu.

Elaine părea calmă, dar mi-am dat seama că era la fel de agitată ca un şoricel în labele unei pisici obeze. în întunericul din biserică nu reuşisem să o studiez prea bine, dar acum puteam să o fac, măcar şi în eventualitatea că ar fi trebuit s-o descriu celor care se ocupau de Persoanele Dispărute. Era înaltă, avea umerii rotunzi şi un început de cocoaşă. Ochii îi erau de culoarea nisipului ud, obrajii lipsiți de sânge. Zâmbetul ei nu mai era atât de convingător la lumină, pe cât ..sese în semiîntunericul din biserică. încercă să Înceapă o conversație formală, dar nu i-am dat nici o atenție. Se ridică în picioare şi se duse la fereastră. Arăta ca un mop întins pe podea.

La şase şi zece monitorul meu începu să clipească. Am deschis iconița şi am acceptat transferul bancar de o mie de dolari. Seeren ştia cum să-şi facă intrarea.

– Cred că au sosit, am spus. Am deschis uşa şi am ieşit pe hol, în întâmpinarea lor.

– Seeren e extrem de încântat să vă cunoască, Părinte Elaine Horvath, spuse George, în momentul în care intrară în birou.

Elaine îşi concentra întreaga atenție asupra diavolului.

– Spune-mi doar Părinte, dacă nu te superi. Robotul nu însemna, pentru ea, mai mult de o piesă de mobilier.

– E cam înghesuit aici, am spus. Dacă vreți, eu pot aştepta afară ...

Lui Elaine îi căzu fața pentru o secundă, dar îşi reveni la fel de repede.

– Sunt sigură că încăpem cu toții.

– Seeren te imploră să rămâi aici, Fay, îmi transmise George.

Ne-am aşezat fiecare pe locurile noastre. Seeren sări pe fişier, iar George veni lângă mine, strângându-şi picioarele şi mâinile. Părintele Elaine îşi trase un scaun lângă uşă. Bănuiesc că aşa se simțea mai în siguranță. George o privi pe Elaine. Elaine îl privi pe Seeren. Seeren privi pe fereastră. Eu îi priveam pe toți.

– Seeren îşi exprimă condoleanțele pentru moartea lui Rashmi Jones, începu George. Această Rashmi făcea parte din biserica dumneavoastră?

– Da.

– După spusele lui Fay Hardaway, ştim că dumneavoastră, Părinte, le-ați căsătorit pe Rashmi Jones şi pe Kate Vermeil.

Chestia asta nu-mi plăcea, nu-mi plăcea deloc. Părintele Elaine avu o scurtă ezitare, apoi răspunse:

– Aşa e.

– Seeren vă cere permisiunea, Părinte, să o localizeze pe Kate. Aveți ceva împotrivă?

– Ştiu unde e Kate, Seeren, răspunse Elaine. Şi nu cred că e cazul să fie amestecată în toată tărăşenia asta.

– Mai gândiți-vă, Părinte. Persoana despre care vorbim e însărcinată?

Până atunci, Părintele Elaine fusese destul de rece. Acum atitudinea ei mai scăzu cu vreo patruzeci de grade.

– Ce te face să crezi asta?

– Sau poate persoana respectivă urmează să devină însărcinată în curând?

– De unde vrei să ştiu eu? Dacă e aşa, atunci e din cauza ta, Seeren.

– Părinte, ştiți ce înseamnă fertilizarea *in vitro,* nu?

– Da, am auzit de ea. Nepăsarea pe care o afişa Elaine era mult prea elaborată. Nu pot afirma, însă, că o şi înțeleg.

– Ați auzit şi de remedierea transvaginală a oocitelor?

Părintele Elaine dădu din cap că nu.

– Haploidizarea celulelor somatice? Femeia îngheță.

– V-ați gândit vreodată, Părinte, la obținerea artificială a spermei din celulele stem embrionice?

– Eu sunt doar un simplu preot, Seeren, răspunse Elaine, din vârful buzelor. Nu şi biolog.

– Intenționează Biserica Lui Cristos să mai lase gravide şi alte membre? Ca de exemplu, Kate Vermeil?

Părintele Elaine se ridică cu greu de pe scaun. M-am gândit că va încerca să fugă, dar acum focul martirilor ardea în capsula de gheață în care se închisese.

– Seeren, noi ne ocupăm cu lucrarea Domnului. Ne împotrivim însămânțărilor voastre. Ne salvăm de voi şi nu puteți face nimic pentru a ne opri.

Seeren bătu o dată, de două ori din aripi şi cârâi. Sunetul emis de diavol avu duritatea oțelului frecat de oțel. Nu ştiusem până atunci că diavolii pot scoate sunete, dar, la auzul acelui urlet diavolesc, primul meu impuls a fost să mă ascund sub birou. M-am ținut tare totuşi şi la fel a făcut şi Părintele Elaine. Am apreciat-o pentru asta.

– Seeren nu are nimic împotriva Bisericii lui Cristos, spuse George. Seeren nu vrea decât să încurajeze asemenea sarcini.

Pe fața lui Elaine se citi la început un sentiment de neîncredere, urmat, imediat de altul, de dezamăgire. Poate că era supărată că fusese privată de moartea glorioasă pe care şi-o imaginase până atunci. La urma urmei, era o bunicuță din generația care îmbrățişase cu atâta aplomb ideea sinuciderii. Pentru prima oară până atunci, se întoarse spre robot:

– Ce-ai zis?

– Seeren o încurajează pe Elaine să ajute cât mai multe creştine să rămână gravide. Căci toate femeile care vor alege această cale vor naşte.

Părintele Elaine se lăsă la loc pe scaun.

– Sunt mult prea multe femei care refuză însămânțarea în zilele noastre, continuă robotul. Şi nu toate din cele care o acceptă ajung să nască. Nu ne-am aşteptat la aşa ceva şi e regretabil.

Fără să-mi dau seama, strângeam aşa de tare din pumni încât încheieturile mi se albiseră.

– Seeren va şti să mulțumească Bisericii lui Cristos pentru asta. Nu are decât o singură condiție. Creştinele trebuie să se asigure că nu au cromozomul XY.

Pe fața Părintelui Elaine nu se putea citi nimic.

– Veți continua să le însămânțați şi pe cele care nu cred? întrebă ea.

– Aşa e cel mai bine pentru supraviețuirea omenirii.

Elaine dădu din cap şi se întoarse spre Seeren.

– Şi cum vă veți putea da seama dacă nu cumva încercăm să repopulăm Pământul cu bărbați?

Robotul nu răspunse. Se lăsă o tăcere grea. Probabil că diavolul hotărâse că e mai bine să nu amenințe pe nimeni.

– Cred că am terminat acum, spuse Părintele Elaine, ridicându-se pentru a doua oară. Cocoaşa dintre umeri îi dispăruse. încerca să se țină tare, dar eram sigură că abia aştepta să o şteargă de acolo. Credea, probabil, că obținuse o victorie importantă. Oricum ar fi fost, era clar că nu mai vroia să discute cu nimeni.

Dar eram şi eu implicată în afacerea asta şi nu aveam de gând să las lucrurile aşa, diavoli şi creştini ținându-se frățeşte de mâini.

– Aşteaptă, am strigat. Părinte, cheam-o pe Gratiana aici. Şi, dacă mai ai şi alte gărzi prin zonă, cheamă-le şi pe ele. Ai nevoie de protecție.

Seeren îşi intoarse privirea spre mine.

– De ce? mă întrebă Părintele Elaine, cu telefonul în mână. Ce înseamnă asta?

– Avem o problemă.

– Fay Hardaway, strigă George ascuțit. Aminteşte-ți pentru ce ai fost angajată. Misiunea ta s-a terminat.

– Atunci, acum lucrez pe cont propriu, George, am răspuns. M-am gândit că poate Seeren va încerca să intervină, dar diavolul rămase nemişcat pe fişier. Probabil nu-i păsa prea mult de ceea ce vroiam să fac. Sau, poate, se distra pe seama mea. în felul meu obtuz, puteam fi foarte amuzantă uneori.

Atunci intră Gratiana, lipind uşa de perete. în mână avea bastonul electric. Părea că se aştepta să nimerească în mijlocul unei băi de sânge. Când văzu că toată lumea era aparent calmă, îl lăsă jos.

– La o parte, Părinte, am zis. Las-o să intre. Gratiana lasă uşa deschisă şi ține-ți scobitoarea aia la îndemână. Sunt sigură că va trebui s-o foloseşti cât de curând.

– Celelalte fete trebuie să sosească şi ele, Părinte, spuse Gratiana. în două, maxim trei minute.

– Numai bine. Mi-am dus mâna pe sertarul din mijloc al biroului meu. Părinte, vreau să-ți pun o întrebare. Am deschis uşor sertarul. Cum de ştie Seeren toate chestiile astea despre haploidizare şi despre însămânțarea *in vitrol.*

– Păi e diavol. Elaine mă privi gânditoare. La urma urmei, au venit de la două sute de ani lumină depărtare. Cum de ştiu toate celelalte?

– Corect. Dar, de asemenea, au ştiut şi că tu ai fost aceea care le-a căsătorit pe Kate şi Rashmi. George, aici de față, a spus că eu le-aş fi zis asta, ceea ce nu e adevărat. Asta a fost greşeala lor. Asta m-a făcut să mă întreb, dacă nu cumva ştiau de la bun început unde erai. E ciudat. Până acum credeam că diavolii sunt infailibili, dar iată încep să cred că şi ei pot greşi la fel de bine ca şi noi. în sensul ăsta, sunt la fel de umani ca noi.

– Aceasta este o afirmație regretabilă. Robotul işi întinse capul până

ajunse cu el la nivelul meu. Fă-i pe plac lui Seeren şi încearcă să te abţii şi de b alte asemenea cuvinte umilitoare.

– Mă abţin de prea multă vreme, George. M-am săturat până peste cap să mă tot abţin. Eram sigură că George poate vedea sertarul deschis, ceea ce însemna că şi diavolul putea să vadă ce e în el. M-am întrebat cât mă vor mai lăsa în pace. întrebarea e, Părinte, dacă diavolii ştiau deja cine eşti, de ce m-a mai angajat Seeren să te găsesc?

– Continuă, îmi spuse ea.

Inima îmi bătea cu putere. Nimeni nu făcu niciun gest să mă oprească, aşa că am continuat şi mi-am vârât capul în gura leului. Ca fetiţa aceea de Ia scoală, care vroia să se facă dresoare.

– În biserica ta există o cârtiţă, Părinte. Problema ta nu are nimic de-a face cu puterile supranaturale ale diavolilor. Mai degrabă seamănă cu sărutul lui Iuda. Seeren are pe cineva infiltrat în organizaţia ta, o cârtiţă care face parte din congregaţia ta. Când a decis că e vremea să te întâlnească, a vrut să se asigure că nimeni nu va bănui de unde are informaţiile. Aşa că, pentru a-şi acoperi informatorul, a angajat un detectiv privat mai tăntălău, pretinzând astfel că ar fi aflat totul de la mine. Poate că nu-s foarte deşteaptă şi poate că-s puţin prea lacomă, dar mi-a mai rămas un dram de mândrie. Am auzit paşi pe hol, dar m-am gândit că e posibil să fie de fapt doar bătăile inimii mele. Vezi, Părinte, eu una nu cred că Seeren are încredere în tine. Mai ales că adineauri te-am auzit promiţând că nu vei face să se nască băieţi. Şi, da, dacă diavolii vor afla că femeile tale nasc băieţi, îi vor face să dispară, la fel cum au făcut şi cu restul bărbaţilor de pe acest pământ, doar că tu şi Biserica ta veţi găsi o cale să ieşiţi cu aşa ceva în public, ceea ce ar însemna multă bătaie de cap pentru toţi cei implicaţi. 3ănuiesc că asta face parte din planul tău, nu-i aşa? Probabil că vrei să scoţi lumea pe stradă din nou. Şi, pentru că diavolii vor să afle ce ai de gând, încearcă să-şi protejeze informatorul.

Părintele Elaine fierbea de mânie.

– Ştii cumva cine ar putea fi acest informator?

– Nu, i-am răspuns. Dar, dacă vei face cercetări, vei putea reduce numărul suspecţilor la câţiva. Ai spus că le-ai căsătorit pe Rashmi şi pe Kate, dar că nu ai completat niciun fel de acte. Pentru ceremonie ai avut nevoie de un martor. E destul de sigur că aceea care a făcut pozele de la nuntă e aceeaşi cu cea care i le-a trimis lui Seeren ...

Mă grăbisem puţin. Gratiana se aruncă spre mine chiar în momentul în care Alix cea mare năvăli în încăpere. Am scos arma paralizantă din sertar, dar planul meu era ca creştinele să-şi rezolve problema între ele. Aşa că am sărit de pe scaun şi am tras, dar nici măcar cinzeci de volţi nu reuşiră să o oprească pe căţeaua aia imensă.

Apoi am auzit un zgomot foarte puternic, asemănător mai degrabă cu cel al unei implozii. Prin uşă năvăli un curent puternic de aer, dar camera rămase la fel de liniştită de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Noi, oamenii, am rămas holbându-ne la locul gol care, cu doar o secundă mai devreme, fusese ocupat de Gratiana. Biroul meu părea că încearcă să se adapteze la această dispariţie neaşteptată, încercând să găsească o soluţie pentru a umple golul lăsat de ea. Dacă tipa aia putuse să dispară cu totul, într-o clipă, mă aşteptam de acum ca, din moment în moment, scaunele să

înceapă să cânte în cor, iar cutiile de gunoi să danseze pe ritmuri de vals. Pentru prima oară în viața mea, am înțeles ce trebuie să fi simțit bunicuțele, atunci când diavolii îi făcuseră să dispară, pentru totdeauna, pe bărbați. Dacă Gratiana ar fi murit pur şi simplu, ar fi fost mai uşor de îndurat, dacă ar fi căzut plină de sânge pe podea, aş mai fi înțeles. Un alt cadavru ce urma să fie înmormântat. Dar asta ar fi fost o ofensă adusă realității. Aşa ceva ar fi subminat convingerea noastră că lumea există în realitate, că noi înşine suntem vii. Atunci am înțeles cum un miliard de minți puteau fi supuse. Stăteam lângă Părintele Elaine, lângă uşa deschisă, cu arma în mână, dar nu-mi puteam aminti câtuşi de puțin cum ajunsesem acolo.

Seeren sări de pe dulap de parcă nu se întâmplase nimic şi îşi înfăşură aripile transparente în jurul corpului. Diavolul nu părea deloc surprins că o femeie tocmai se făcuse nevăzută de pe fața pământului. Dar probabil pentru diavoli aşa ceva era un lucru foarte obişnuit.

Şi atunci am realizat că aceasta nu era prima oară, de când îi făcuseră să dispară pe toți bărbații, când diavolii se ocupau cu aşa ceva. Probabil că o făcuseră tot timpul. M-am gândit la toate persoanele dispărute pe care nu reuşisem să le găsesc. Oare Seeren vroise să ne arate, prin această dispariție, cât de fragilă e ființa umană? Sau fusese doar o încercare neîndemântică de a repara o greşeală regretabilă?

În timp ce diavolul o porni spre uşă, Alix făcu un gest de parcă ar fi vrut să-l oprească. Ținând cont de ceea ce tocmai se întâmplase, acest gest mi s-a părut cel mai nebunesc, dar şi cel mai curajos pe care l-a făcut o persoană vreodată.

– Lasă-i să treacă. Vocea Părintelui Elaine tremură. Ochii îi erau ca două răni deschise.

Alix se dădu la o parte şi diavolul şi robotul părăsiră încăperea. L-am auzit pe diavol zgâriind parchetul de pe hol cu ghearele sale lungi. Apoi uşile liftului se deschiseră şi se închiseră.

Părintele Elaine se apropie împleticindu-se şi-mi puse o mână pe umăr. Acum arăta din nou ca o bunicuță oarecare.

– Nu există niciun băiețel, spuse ea. Nu încă. Trebuie să mă crezi pe cuvânt.

– Ştii ce? am răspuns, smulgându-mă de lângă ea. Nu-mi pasă. Nu mai vroiam, în acel moment, decât să le văd plecate din biroul meu. Vroiam să rămân singură şi să privesc cum se aşterne înserarea.

– Nu înțelegi.

– Nici nu vreau să înțeleg ceva. A trebuit să las arma pe masă, ca să n-o descarc în ea.

– Kate Vermeil e, într-adevăr, însărcinată cu unul din bebeluşii noştri, continuă Părintele Elaine. Dar copilul e fetiță, îți jur.

– Un motiv în plus de mândrie pentru Seeren. Atunci care e problema?

Interveni Alix, pentru prima oară de când intrase în cameră.

– Gratiana era cea care avea grijă de Kate.

7.

Societatea Otrăvii era atât de luminată că ar fi putut să orbească şi o

bufniță. Dacă nu aveai la tine ochelarii de soare, puteai să-ți iei o pereche dintr-o cutie, aflată chiar la intrare. Pereții erau plini cu un fel de cutii de sticlă înăuntrul cărora se aflau şerpi cu clopoței, încolăciți în nisip, cobre cu guler negru, agățate de crengi de copac şi scorpioni încremeniți în diverse poziții în nişte vase de ceramică. Cucuta era înfloritã: ciorchinii cu flori mici şi albe se deschideau ca nişte umbrele. Tulpinele de omag se intercalau cu cele ale ciupercilor otrăvitoare. Ramurile de curara se întindeau peste tot, deasupra barului la care se vindeau băuturi alcoolice.

Am numărat vreo cinzeci de clienți în încăperea principală, ceea ce, pentru o seară de miercuri, era probabil o afacere destul de bună.

Habar nu aveam, însă, câți mai mişunau prin shopurile de specialitate din jur, în care o fată frumoasă îți putea aranja o şedință garantată de asfixiere sexuală, fie prin spânzurare, fie prin înecare sau îți putea prăji cerebelul cu diverse generatoare de curent. Speram că o voi găsi pe Kate la bar, printre femeile relativ sănătoase la minte. Nu-mi doream să dau iama prin camerele pline de sinucigaşe, dar, la o adică, nu aveam de gând să dau înapoi. îi eram datoare lui Rashmi.

Am început să mă plimb prin bar, pretinzând că sunt interesată de animalele şi plantele de pe pereți şi sorbind, din când în când, dintr-o sticluță în care amestecasem câțiva stropi de Johnnie Walker Black Labei şi multă, multă apă. Eram convinsă că Kate se deghizase, dar, dacă reuşeam să reduc căutarea la doar trei-patru persoane, aş fi avut o şansă reală să dau de ea. Bineînțeles, la fel de bine, ar fi putut să se afle în partea cealaltă a oraşului, dar alt plan mai bun nu-mi venise în minte. Ideea mea era că probabil îşi schimbase complet stilul, aşa că nu era cazul să caut o fată îmbrăcată ca o creştină. Eram sigură că nu mai avea părul negru şi că pielea îi era mai întunecată acum. Cât despre ochi, ar fi putut să-şi pună lentile de contact cu steagul Americii, dacă ar fi vrut. Dar, cu toate astea, nu-şi putea schimba corpul într-atât încât să poată păcăli un scanner. Iar eu îmi încărcasem dosarul ei medical de la Biserica Creştină.

Părintele Elaine încercase să o sune, dar nu răspunsese. Ceea ce era perfect logic, de vreme ce oricine ar fi putut pune mâna pe un soft care să facă dubluri de voce. Erau roboți care îl puteau imita atât de bine pe Picasso că până şi mama lui, dacă ar mai fi trăit, l-ar fi putut confunda. Cel mai probabil, Kate şi Gratiana stabiliseră o parolă. Problema era că aceasta dispăruse odată cu Gratiana, când aceasta plecase în iad sau oriunde o fi trimis-o Seeren.

Prima fată pe care telefonul meu o identifică fu o tipă îmbrăcată într-o pijama de mătase şi care purta papuci de casă în formă de iepuraşi. Indicatorul scannerului arăta că în proporție de 95% putea fi Kate. M-am izbit de ea şi i-am plantat un dispozitiv de urmărire, de mărimea unui dinte de bebeluş.

– Scuză-mă, îmi pare rău, am zis, vărsându-mi o parte din băutură pe jos. îmi pare nespus de rău.

Tipa îmi aruncă o privire care ar fi putut îngheța un lac, aşa că m-am îndepărtat de ea. Imediat ce am ieşit din raza ei de vedere, am apăsat butonul pe care îl atribuisem numărului lui Kate. Dacă ar fi răspuns, dispozitivul de urmărire ar fi ştiut că eu sun şi mi-ar fi semnalizat că am găsit-o.

Roşcata în pijamale nu era Kate. Şi nici tipa în piele neagră, cu care am folosit acelaşi truc.

Problema era că, încercând să o găsesc în felul acesta şi sunând-o în continuu, Kate putea deveni suspicioasă şi putea să-şi închidă sau să arunce telefonul.

M-am aşezat lângă un acvariu cu peşti pirahna. în faţa mea, o fetişcană încerca să deschidă o uşă cu cifru. Am scanat-o şi mi-a ieşit că ar putea fi Kate, în proporţie de 98%. Purta o perucă cu paiete şi o rochie şifonată. Chiar în clipă în care reuşi să deschidă uşa de la shopul privat pentru sinucigaşi, am observat că în picioare avea o pereche de sandale Donya Durând. Tipa se grăbi să dispară înăuntru de parcă ar fi pierdut trenul.

Am aruncat o privire prin geam. Primul lucru pe care l-am văzut a fost o grămadă de inhalatoare albastre, dintr-acelea din care folosise şi Rashmi pentru a se sinucide. Pe peretele din spate, cei din conducerea barului scriseseră, în bătaie de joc, cu sprayuri cu vopsea: *Schimbă-ţi viaţa cu una mai bună.* Nu mai aveam timp să plantez dispozitivul de urmărire, aşa că am sunat din nou. Cu un strigăt sufocat, fetişcana scoase un telefon din geantă, îl aruncă pe podea şi calcă pe el.

Văzând că mă îndrept spre ea, Kate Vermeil intră într-una din încăperile destinate celor care vroiau să-şi schimbe viaţa cu una mai bună. Trecu în viteză pe lângă recipientele cu tetraclorid de carbon şi sulfat de dimetil şi se repezi spre uşa din spate, care dădea într-o alee. Am văzut-o încercând să-şi pună inhalatorul la gură. M-am aruncat la picioarele ei şi am reuşit să o agăţ de glezne. Sandala dreaptă îi ieşi de pe picior, dar am strâns-o şi mai tare, până s-a împiedicat şi a căzut. Am sărit pe ea şi i-am smuls inhalatorul din mână.

– Chiar vrei să te sinucizi? I-am împins inhalatorul spre faţă şi am început să urlu la ea. Asta vrei, Kate? Eşti sigură? Aerul de pe alee se umpluse de disperare şi începuse să mă sufoce. Hai, Kate, te ajut eu s-o faci!

– Nu! îşi mişca capul într-o parte şi alta, pentru a evita tubul cu otravă. Nu, te rog, opreşte-te!

Frica ei mă înspăimântă şi pe mine.

– Şi atunci ce naiba faci cu chestia asta? Tremuram atât de tare că, în momentul în care am încercat să arunc tubul la gunoi, acesta a căzut pe trotuar, la doar douăzeci de centimetri de noi. Ajunsesem prea departe pentru a strica totul, aşa că mi-am încolăcit picioarele în jurul ei şi, împreună, ne-am rostogolit cât mai departe de tubul ucigaş. Pentru că, în meseria mea, o mişcare greşită inseamnă moartea cuiva. Cianida e foarte periculoasă pentru copilul pe care-l porţi, i-am zis.

– De unde ştii de copil? Faţa îi era înţepenită de frică. Cine eşti?

Am reuşit să-mi recapăt respiraţia, deşi nu ştiu dacă îmi doream prea mult lucrul acesta.

– Sunt detectiv particular. Ţi-am lăsat un mesaj dimineaţă. Najma Jones m-a angajat să-i găsesc fiica.

– Rashmi e moartă.

– Ştiu. La fel şi Gratiana. M-am ridicat şi am privit-o. Părintele Elaine se va bucura să te revadă.

Ochii lui Kate erau larg deschişi, deşi mă îndoiesc că vedea ceva în

jurul ei.

– Gratiana mi-a spus că diavolii vor veni după mine. Fata încă mai avea în fața ochilor inhalatorul. Mi-a zis că, dacă nu primesc nicio veste de la ea până mâine, atunci totul e pierdut şi va trebui să... să o fac. Pentru a proteja biserica. Şi tocmai acum telefonul meu a sunat de vreo trei ori în zece minute, dar nu a vorbit nimeni şi am crezut că e vremea să o fac.

– Eu te-am sunat, Kate, îmi pare rău. Am recuperat sandala Donya Durând şi i-am întins-o. De unde ai sandalele astea?

– Au fost ale lui Rashmi. Le-am cumpărat împreună de la Grayles. De fapt, le-am ales chiar eu. Asta înainte să ... Am iubit-o, să ştii, dar era nebună. Acum înțeleg asta, deşi e prea târziu. Vreau să spun, cât timp îşi lua medicamentele era ok, dar, în ultima vreme renunța tot mai des la ele. Obişnuia să spună că ia o vacanță de ea însăşi. Doar că momentele alea numai vacanță nu se numeau, mai ales pentru mine. S-a decis să renunțe la pastile în ziua în care ne-am căsătorit şi nu mi-a spus şi mie şi, dintr-odată, am început să ne certăm pentru copil, şi chestii de genul cine iubeşte mai mult pe cine şi ea a început să arunce cu lucruri în mine - inclusiv cu sandalele astea -apoi a fugit din biserică, în picioarele goale. Nu cred că a înțeles niciodată cum e cu... ştii tu, cu ceea ce încercăm să facem. Eu am reuşit să vorbesc cu Mireasa Domnului, dar Rashmi... Kate îşi frecă ochii şi mâna i se umezi.

Am ajutat-o să se ridice şi am prins-o de umeri.

– E în regulă. Nu a fost vina ta. Cred că biata Rashmi se mai ținea într-un fir de ață. Ca noi toți, de altfel. Ca întreaga rasă umană sau ce-o mai fi rămas din ea.

Am rămas aşa, îmbrățişate, pentru o clipă.

– M-am întâlnit cu mama ei azi dimineață, i-am spus. Mi-a spus să-ți transmit că-i pare rău.

Kate oftă.

– îi pare rău? De ce? Am dat din umeri.

– Ştiu că nu îi plăcea prea mult de mine. Cel puțin aşa mi-a spus Rashmi. Dar, din punctul meu de vedere, femeia e o sfântă pentru felul în care îi suporta toate toanele lui Rashmi. A ajutat-o tot timpul când a avut nevoie. Iar Rashmi o ura tocmai din cauza asta.

Aleea era întunecată, dar asta nu era o problemă. Chiar dacă ar fi strălucit soarele, nu aş fi văzut nimic.

8.

De data asta, nu am avut nicio problemă să-mi parchez bicicleta în fața Şcolii Ronald Reagan. Clădirea părea că doarme în aerul greu al dimineții. Un robot-îngrijitor curăța piscina, altul tundea gardul vegetal. Roboții erau vopsiți într-un galben ce-ți putea provoca dureri de cap; literele ŞRR erau gravate cu portocaliu pe torsurile lor. Robotul grădinar mă anunță că şcoala avea să se deschidă abia peste o oră. Asta nu mă deranja câtuşi de puțin. Era doar o vizită de curtoazie, care făcea parte din rutina pe care mi-o impus-esem față de clienții ale căror cazuri nu reuşeam să le rezolv. L-am întrebat dacă aş putea să o văd pe Najma Jones şi mi-a spus că nu crede ca vreun profesor să fi sosit atât de repede, dar m-a condus la recepție. A

sunat-o, în timp ce eu mă înregistram ca vizitator. Când vocea lui Najma s-a auzit în intercom, i-am spus robotului că ştiu unde e clasa ei.

M-am oprit în faţa uşii deschise. Mama lui Rashmi era cu spatele la mine. Purta o rochie albastră, fără mâneci şi o eşarfa crem peste umeri. Se oprea în dreptul fiecărei bănci, aranjând câte un animal din hârtie. Erau trei tipuri de elefanți, rațe şi rățuşte, o girafă albastră şi o pisică roz care, la fel de bine, putea să fie un leu.

– Vă rog să intraţi, domnişoară Hardaway, îmi spuse fără să se întoarcă. Avea radar de profesor, putea vedea cu spatele şi pe lateral.

– Am fost pe la dumneavoastră acasă, i-am zis şi m-am strecurat în clasă, ca un copil care nu-şi făcuse temele. M-am gândit că s-ar putea să vă prind înainte de a pleca la şcoală. M-am sprijinit de o bancă şi am apucat crocodilul roşu care era aşezat acolo. Dumneavoastră le-aţi făcut?

– Nu am putut dormi astă noapte, îmi răspunse, aşa că am hotărât să fac o plimbare. în cele din urmă, m-am trezit aici. îmi place să vin mai devreme la şcoală, mai ales când nu e nimeni prin preajmă. Am mai mult timp pentru mine. în mână îi mai rămăsese o lebădă de hârtie, pe care o puse pe catedră. Dacă rămâi după ore e diferit. Dacă eşti ultimul care pleacă, e ca şi cum ai recunoaşte că nu te aşteaptă nimic acasă, ceea ce e destul de jenant. Se aşeză la catedră şi începu să lucreze pe computer. Acum le învăț pe fete să facă rațe. Se pare că le place. E greu să lucrezi cu cele de clasa a V-a. Vin aici ca nişte copii fericiți şi eu trebuie să le predau fracții şi să le pregătesc pentru gimanziu. Mă îngrozesc când mă gândesc ce le aşteaptă acolo.

– Câți ani au?

– Zece, când intră într-a cincea. Majoritatea dintre ele au împlinit deja unsprezece ani. Vor absolvi săptămâna viitoare. Aruncă o privire pe fişierele de pe monitor. Mă rog, unele dintre ele.

– Aş vrea să cred că am avut şi eu cândva unsprezece ani. Doar că nu-mi mai amintesc nimic din acea perioadă.

– Generația ta a crescut în timpuri grele. Faţa îi strălucea ca fosforul în întuneric. Nu aveți nicio fată, domnişoară Hardaway, nu-i aşa?

– Nu.

O vreme am contemplat amândouă faptul că eu nu aveam copii.

– Lui Rashmi îi plăceau aceste jucării din hârtie? Nu vroiam să insinuez nimic cu asta. Dar nu mai puteam suporta tăcerea care se lăsase între noi.

– Rashmi? Se încruntă de parcă fiica ei nu ar fi fost un copil prea interesant, căruia îi predase cu mulți ani în urmă şi de care nu-şi mai aducea aminte prea bine. Nu, nu-i plăceau. Rashmi a fost un copil dificil.

– Aseară am găsit-o pe Kate Vermeil. I-am transmis că vă pare rău şi a vrut să ştie de ce.

– Cum adică?

– Mi-a spus că Rashmi era nebună. Şi că v-a urât pentru că i-aţi dat naştere.

– Rashmi nu m-a urât, îmi spuse ea repede. Da. Rashmi a fost o fată tristă. Suferea de anxietate. Despre ce e vorba, de fapt, domnişoară Hardaway?

– Părerea mea e că aţi fost şi dumneavoastră la Comfort Inn, în

noaptea aceea. Dacă doriți să discutați despre asta vă ascult, dacă nu, plec chiar acum.

Mă fixă cu privirea o secundă; pe fața ei nu se putea citi nimic.

– Ştii, de fapt am vrut să am mai mulți copii. Se ridică de la catedră, traversă clasa şi închise uşa. Când au început inseminările, m-am dus la Primărie şi m-am oferit voluntar. Lucru pe care nu-l făcuse nimeni până atunci. Majoritatea femeilor erau îngrozite să rămână însărcinate. Am vorbit cu un robot care mi-a luat numele şi adresa şi mi-a spus să mă duc acasă şi să aştept. Dacă îmi mai doream şi alți copii după primul, nu aveam decât să fac o cerere în acest sens şi totul era aranjat. Zâmbi şi îşi aranja eşarfa. Dar, când s-a născut Rashmi, totul s-a schimbat. Uneori plângea necontenit să o iau în brațe, alteori nu făcea decât să zacă, fără nicio reacție, în pătuțul ei. A început să ia antidepresive când avea doar cinci ani şi pastilele au ajutat-o. Departamentul pentru Tineret mi-a oferit un robot cu normă întreagă, când am început să predau. Dar Rashmi era imprevizibilă şi îmi ocupa, oricum, tot timpul. Cum eram şi singură, am simțit că nu aş mai fi putut face față unui al doilea copil.

– Nu v-ați căsătorit niciodată? am întrebat-o. Vreau să zic, nu v-ați găsit nicio parteneră?

– Cu cine să mă căsătoresc? îmi răspunse, pe un ton ascuțit. Cu o altă femeie? Obrajii i se înroşiră. Nu, nu am fost interesată niciodată de o astfel de relație.

Najma se reîntoarse la catedră, dar nu se aşeză pe scaun.

– Fetele vor sosi în curând. Se aplecă spre mine, pe deasupra monitorului. Ce doriți să auziți, de fapt, domnişoară Ffardaway?

– Ați găsit-o pe Rashmi înaintea mea. Cum ați reuşit asta?

– M-a sunat chiar ea. Mi-a zis că s-a certat cu prietena ei, care era implicată într-un experiment despre care nu putea să-mi spună nimic şi că s-au despărțit şi că totul e un rahat, că lumea e de rahat. Dar nu era prima oară când făcea aşa. Mă suna întotdeauna când se despărțea de vreo iubită. Sunt mama ei, la urma urmei.

– Şi ce s-a întâmplat când ați ajuns acolo?

– Stătea pe pat. Ochii lui Najma se concentrau asupra unui lucru pe care eu nu-l puteam vedea. Şi-a dus tubul cu gaz la gură chiar în clipa în care am deschis uşa. Najma privea acum în camera 103 de la Comfort Inn. M-am întrebat, în sinea mea, ce vroia de fapt? Să o văd cum moare sau să o opresc? Am încercat să vorbesc cu ea. Părea că mă ascultă. Dar când i-am cerut să lase deoparte inhalatorul, nu a vrut. M-am îndreptat cât am putut de încet spre ea. I-am zis că nu trebuie să facă nimic. Că putem să plecăm, pur şi simplu, acasă. Şi am ajuns atât de aproape de ea, îmi arătă ea, întinzându-şi palma peste monitor. Nu am reuşit să mă abțin. Am încercat să i-l smulg de la gură. E posibil că eu să fi fost cea care a declanşat butonul. Nu a inhalat întreaga doză. A durat o veşnicie până a murit.

– Cred că era hotărâtă să moară oricum, doamnă Jones, i-am zis ca să o consolez. A lăsat doar un bilet, nu-i aşa?

– Tot eu am scris şi biletul, mă privi ea fix. Eu. Nu mai era nimic de spus. Toate cuvintele din

toate limbile care fuseseră vorbite vreodată nu ar fi putut exprima durerea acestei mame. Mi-am spus că, mai devreme sau mai târziu, durerea

avea să o strivească.

Prin ferestrele deschise am auzit primul autobuz trăgând în parcarea din fața şcolii. Najma Jones privi pe fereastră, îşi reveni şi zâmbi. Ştii ce înseamnă Rashmi în sanskrită?

– Nu, doamnă.

– Rază de soare. Au sosit fetele, domnişoară Hardaway. Luă lebăda de pe catedră. Trebuie să ne pregătim pentru ele. îmi întinse jucăria de hârtie. Nu doriți o lebădă?

Până să ies pe uşa şcolii, parcarea se umpluse de autobuze. Fetele începură să se reverse din ele şi să alerge spre terenul de joacă: fete chicotind, fete şoptind, fete sărind într-un picior, fete ținân-du-se de mână. Şi, în lumina caldă a soarelui de iunie, abia îmi venea să cred că aceste fete erau, cu adevărat, fericite.

Dar ele nu-mi dădură nicio atenție.

Am sunat-o pe Sharifa.

– Alo? Vocea îi era răguşită de somn.

– îmi pare rău că nu am ajuns acasă aseară, draga mea, i-am zis. Am vrut doar să-ți spun că sunt în drum spre tine.

Traducere: Emanuel Huțanu

„Men Are Trouble" by James Patrick Kelly. Copyright © 2004 by James Patrick Kelly. Firstprinted in Asimov's, June 2004. Reprinted by permission of the author and author's agent Ralph Vicinanza, Ltd.